

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1	2
CHƯƠNG 2	12
CHƯƠNG 3	20
CHƯƠNG 4	29
CHƯƠNG 5	32
CHƯƠNG 5	39
CHƯƠNG 6	49
CHƯƠNG 7	56

CHƯƠNG 1

Giữa khuya, tôi lại bị cơn ác mộng hành hạ. Lúc nào thì cũng giống như lúc nào, cơn ác mộng cũng bắt đầu bằng gương mặt của mẹ. Một khuôn mặt hốc hác xanh xao, có đôi mắt mở to đầy vẻ khiếp đảm và một đầu tóc rối bù. Mẹ nắm lấy tay tôi, bàn tay khẳng khiu trơ xương của người như một gọng kìm, khiến tôi không làm sao vùng thoát được. Mẹ dẫn tôi ra tận sau nhà, nơi có những chiếc nong nuôi tằm bà chỉ cho tôi những chiếc kén trắng toát, nói:

- Đây thấy không, những chiếc kén!

Tôi sợ hãi muốn rút lui nhưng không làm sao rút được. Người lại chỉ một chiếc kén khác, nó có màu đen. Nó nằm riêng rẽ một chỗ.

- Đây xem kìa, một chiếc kén màu đen. Đẹp quá phải không? Nó chắc lắm đấy, cần mãi không đứt đâu, nó là chiếc kén của mẹ đấy!

Và bỗng nhiên, chiếc kén kia hóa to ra. To dần, nó trở thành một chiếc quan tài màu đen. Mẹ cười lí nhí rồi nói:

- Mẹ sẽ chun vào đấy! Mẹ sẽ nằm trong đấy mãi mãi... mãi mãi!

Tôi đã vùng vẫy, lắc đầu, tôi định thoát khỏi bàn tay của mẹ. Nhưng cái gọng kìm cứng ngắc đó làm tôi không sao thoát được. Tiếng của mẹ lại vang bên tai:

- Một cái kén màu đen! Một cái kén màu đen thật chắc đó, con thấy không?

Tiếp đó chiếc quan tài chợt nhiên lay động, nó phình to ra như sắp nứt chùng lấy tôi. Tôi sợ quá hét to lên, và tiếng hét đã khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

Thật khiếp đảm, mồ hôi tôi vã ra như tắm.

Khi đã hoàn toàn tỉnh táo, tôi thấy mình vẫn còn nằm trên giường, nhưng cả người tôi lại mỏi như, tay chân tôi tê cứng. Phải cố gắng lắm mới ngồi dậy được, tôi lau nhẹ mồ hôi trên trán rồi

chôm người qua bật sáng chiếc đèn bàn. Ánh sáng toả ra thật chói mắt. Tôi thấy Nhất Vỹ chau mày trong cơn ngủ say. Có lẽ ánh đèn đã khiến anh khó chịu. Chồng tôi lại quay người vào trong và tiếng ngáy tiếp tục vang lên đều đều.

Cái khiếp đảm của cơn ác mộng vẫn còn đó, khiến tôi không làm sao dỗ lại giấc ngủ của mình. Tôi ngồi bó gối, ngắm người chồng đang ngủ say bên cạnh. Anh ấy lúc nào cũng vậy, bình thản, tự nhiên. Những con người có cuộc sống đơn giản vô tư thường có những giấc ngủ ngon như thế. Tôi chợt thấy ganh tị, tôi không muốn Vỹ ngủ ngon trong khi tôi phải thức. Thế là tôi lấy tay lay lay, Vỹ làu nhàu cái gì đó trong miệng, rồi lại tiếp tục ngủ. Tôi giận quá, đẩy mạnh. Tôi muốn Vỹ phải thức với tôi. Sau nhiều lần lay như vậy, cuối cùng, Vỹ cũng thức, chàng lấy tay dụi dụi mắt, rồi quay qua tôi, có vẻ không hài lòng.

- Em làm gì vậy ? Sao không ngủ đi ?

Tôi lắc đầu.

- Em không ngủ được, em cứ nằm mơ hoài, toàn là ác mộng.

Đôi mày của Vỹ chau lại.

- Nhưng bây giờ em đã thức rồi. Biết đó chỉ là mộng chứ?

- Vâng.

- Vậy thì chưa sáng, hãy ngủ lại đi.

Vỹ nói, rồi kéo chăn lên, chuẩn bị ngủ tiếp. Tôi không chịu, kéo lấy chàng.

- Em đã bảo là... em không ngủ được mà.

- Ngủ không được? Vỹ có vẻ bực mình.

- Vậy thì, anh biết làm sao bây giờ? Này Thanh Thanh, em cũng không phải là trẻ con. Tắt đèn đi, rồi nhắm mắt lại, cố dỗ giấc ngủ, đừng có quấy rầy người khác.

Nói xong, chàng kéo chăn lên phủ đầu, không đoái hoài gì đến tôi nữa.

Tôi yên lặng ngồi đấy. Biết có quấy rầy Vỹ chỉ khiến chàng nổi nóng. thế là tôi quay mặt nhìn ra cửa sổ. Bóng cây in trên nền trời như những con quái vật đen đúa lay động. Tôi chợt rung mình, đêm yên lặng quá, đêm đầy đe dọa. Tôi quay sang nhìn Nhất Vỹ. Mới đây mà anh chàng lại ngáy đều. Tiếng ngáy của

chàng tạo cho tôi cái cảm giác như một người đang bị bỏ rơi trên hoang đảo một mình. Tôi chột muốn khóc. Nhưng rồi thấy khóc cũng chẳng ai thèm nhìn đến, nên lại ngưng. Vâng, tôi đâu còn là trẻ con nữa mà được nuông chiều. Và đã không còn là trẻ con thì chỉ cái chuyện khóc hay cười cũng không thể tự phát, mà phải lệ thuộc vào nhiều thứ. Thế là tôi lại tắt đèn, nằm xuống. Mắt mở to nhìn bóng đêm, tôi biết từ đây cho đến sáng trắng tôi sẽ không làm sao dỗ giấc ngủ lại được. Chỉ có tiếng ngáy đều của Nhất Vỹ. Ngoài ra không có gì hết ngoài bóng đêm. Một đêm nặng nề trôi qua.

Cho đến lúc các vệt sáng đầu tiên của một ngày mới xuất hiện, tôi mới bước xuống giường, khoác chiếc áo khoác vào, mang thêm đôi dép da, rồi bước ra vườn hoa.

Ngôi nhà của chúng tôi khá rộng. Đúng hơn đấy là một biệt thự nhỏ, có vườn hoa bao quanh. Đó là quà của cha mẹ chồng cho chúng tôi sau ngày cưới. Nhờ công việc làm ăn của Nhất Vỹ ngày càng phát đạt, nên chúng tôi sắm sửa thêm đủ mọi thứ. Vỹ đi làm mỗi ngày, tôi thì ở nhà. Nhưng việc làm trong nhà cũng có tôi tứ chăm lo nên tôi thật rảnh rỗi. Tôi chỉ có việc làm vườn. Và khu vườn này phần lớn là do tôi vun bón, chăm sóc nên.

Tôi thích nhất là hoa hồng, hoa đỗ quyên và cả phù dung nên tôi đã chia vườn hoa làm ba khu vực chính để trồng cả ba loại hoa đó. Ngoài ra tôi còn trồng thêm cúc, thược dược...

Sáng sớm, vườn hoa im lìm, nền đất còn ướt đầm sương đêm. Cái không khí mát lạnh buổi sáng bao trùm vạn vật. Đạp chân lên bãi cỏ non ẩm ướt, đi giữa những cánh phù dung đang nở rộ, tôi thấy lòng khoan khoái hơn. Sự sợ hãi vì ác mộng đã tan biến và tôi chọn một băng ghế đá ngồi xuống. Giờ này chỉ có một mình tôi thức giấc. Tôi cứ ngồi như vậy lắng nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hót trong vườn mà không bị ai quấy rầy.

Rồi trời sáng dần, cả một chân trời phía đông ửng đỏ. Và mặt trời như một chiếc bánh tròn từ từ bò lên ngọn cây dừa. Cái màu hồng của nền trời nhạt dần. Sau đấy mới thấy khói bốc lên ở ống khói nhà bếp. Vậy là cô người làm đã thức giấc, con bé đang làm điểm tâm cho chúng tôi. Sau nhiều lần thay đổi, tôi mới tìm được người làm ưng ý. Đấy là một cô gái còn trẻ tuy hơi lười, ngủ dậy trễ, nhưng được cái lanh lẹ và không đứng núi này trông núi nọ. Những người ở trước tuy khá thạo việc, nhưng chỉ biết có tiền, nơi nào đó làm cao giá hơn là bỏ đi. Đó là một thứ chuyện bực mình.

Tôi tiếp tục ngồi giữa vườn hoa bất động. Có một con chim nhỏ từ trên cây sà xuống trước mặt tôi, nó nghiêng cổ nhìn tôi như thăm dò, rồi bạo dạn nhảy nhảy đến bên chân tôi. Nó nhặt những hạt hoa, hạt cỏ rơi dưới đất. Có lẽ nó nghĩ tôi chỉ là một pho tượng và tôi cũng thích như vậy, tôi thích thú ngắm, và nó chỉ tung mình bay lên khi có một chiếc lá vàng từ trên cành cao rơi xuống chạm đất tạo thành tiếng vang. Tôi đứng dậy, ngắt lấy mấy chiếc lá hoa trà đưa lên mũi ngửi. Mùi thơm của lá thật dễ chịu. Mặt trời đã dâng cao, nắng bắt đầu nóng. Tôi hít một hơi dài vào lồng ngực, rồi chậm rãi đi vào nhà. Một ngày vô vị lại bắt đầu.

Khi tôi bước chân vào phòng ăn, đã thấy Nhất Vũ ngồi bên bàn với tờ báo trên tay, che cả khuôn mặt. Đó là thói quen của chàng. Vừa ăn sáng vừa xem báo. Tôi kéo ghế ngồi đối diện. Tiếng kéo ghế của tôi không làm Vũ buông tờ báo xuống. Tôi ngồi đây chờ đợi, xem thử đến bao giờ thì Vũ nhận ra sự hiện diện của mình -- nhưng có vẻ hoài công.

Đợi một lúc, tôi thấy Vũ đặt tờ báo xuống, rồi cầm đĩa lên, chàng ăn mà mắt vẫn không rời trang báo. Vũ hoàn toàn không hề để mắt đến tôi. Không chịu được nữa. Tôi tăng hắng một tiếng. Vũ vẫn tảng lờ như không biết. Tôi đành thở dài, rồi cũng cúi xuống dùng phần ăn sáng của mình. Mãi sau khi Vũ coi xong tờ báo cũng như ăn xong phần ăn. Bấy giờ chàng mới quay qua nhìn tôi. Cái nhìn của chàng khiến cho tôi ngừng ăn chờ đợi. Nhưng rồi Vũ lại không nói gì. Thái độ chàng khiến cho tôi có cái cảm giác mình chỉ là một thứ đồ vật vô tri nào đó, chẳng hạn như một cái ghế, một cái bàn hay là một bức tranh treo trên tường. Nó có đó một cách tự nhiên chứ chẳng có gì xa lạ. Tôi thấy Vũ đưa tay vào túi lấy thuốc ra, rồi bật lửa đốt. Chàng ngả người ra sau, thở khói. Mắt thì nhìn lên trần nhà, tư lự như một nhà triết gia. Chàng cứ ngồi như vậy thở khói. Sau khi tàn hết một điếu thuốc, mới đứng dậy hỏi trống:

- Mấy giờ rồi ?

Tôi không có mang đồng hồ, nhưng hoạt động của chàng thì như một công thức bất dịch nên đáp.

- Khoảng tám giờ kém mười.

- Vậy à? Anh đi làm nhé!

Rồi Vũ kéo ghế, chậm rãi bước ra khỏi phòng ăn. Một lúc sau, tôi biết chàng đã thay đồ. Tiếng chân bước ra cửa, rồi cổng

mở, tiếng nổ máy ở nhà xe. Sau đấy là tiếng kèn, rồi xe chạy vút ra ngoài.

Mọi thứ trở lại với cái yên tĩnh cố hữu, giống như mặt nước hồ sau cái khuấy động do chiếc lá rơi, đã phẳng lại như gương. Tôi bưng chén cháo lên mà chẳng muốn ăn tí nào. Nhìn chén cháo từ lúc nó bốc khói, mãi cho đến khi nguội lạnh, tôi mới đặt xuống rồi đi vào phòng khách.

Ngồi co ro trong phòng khách, đặt thêm chiếc gối sau lưng cho đỡ lạnh, tôi cầm lấy quyển "Chuông gọi hồn ai" đã xem qua hàng trăm lần rồi mà chưa chán. Thời gian sao mà dài lê thê. Một ngày rồi một ngày cứ lặng lẽ như vậy trôi qua. Tôi như một loài thực vật ký sinh. Cô tớ gái tên Thu lặng lẽ bước vào, đặt ly trà nóng trên bàn cho tôi, rồi nói:

- Bà chủ, hôm nay nhà ta ăn gì?

- Ô, cái gì cũng được. Em thấy ông chủ thích ăn cái gì thì mua thứ đó.

Cô tớ biết ý tôi, không hỏi thêm, đi ra. Thứ gì cũng được. Phải, lúc gần đây chẳng hiểu sao tôi lại không thiết dùng một thứ gì cả. Cái gì cũng nhạt nhẽo. Dù đấy là cao lương hay là mỹ vị. Điều này mà kéo dài, có lẽ rồi tôi sẽ chết mòn mất.

Tôi cứ ngồi như thế. Cô tớ đã xách giỏ đi ra chợ từ lâu. Nhà chỉ còn lại một mình tôi. Một khoảng trống lạnh lẽo. Mọi thứ như ngưng đọng.

Tôi ngồi đấy trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cả một đêm không ngủ làm tôi mệt mỏi. Tôi biết nhiều người đã nhìn vào toà biệt thự xinh xắn này, những tiện nghi trong nhà và địa vị của Vỹ rồi cho rằng tôi là người đàn bà hạnh phúc. Tôi thực sự hạnh phúc chẳng? Không biết. Tôi chỉ cảm thấy là vô tri nhiều lúc hay hơn. Vô tình nhiều lúc hơn cả hữu tình. Còn hạnh phúc thì nó là một cái gì không cụ thể, xa vời quá.

Một đêm không ngủ được làm tôi mệt mỏi. Đôi mắt nặng trĩu, mà đầu thì như choáng, thế là tôi lại rơi vào trạng thái đó tôi lại thấy chiếc quan tài màu đen. Vàng, màu đen, nó rất to. Người ta đang dùng dây thừng đưa nó xuống huyết mộ. Chiếc quan tài màu đen, hay cái kén màu đen? Tôi đã chạy xông đến định giữ lại, không cho người hạ nó xuống. Tôi vừa khóc vừa hét:

- Dừng! Dừng! Dừng nhốt mẹ tôi trong cái kén màu đen đỏ. Hãy thả mẹ tôi ra, bằng không mẹ tôi sẽ chết mất! Hãy thả mẹ tôi ra!

Có người bước tới giữ tôi lại, rồi đưa tôi ra khỏi khu mộ. Một chiếc khăn ướt được mang đến lau mặt, lau tóc cho tôi. Khi tôi mở mắt ra, thì đã trông thấy cha. Người thật tiêu tụy. Đôi mắt sâu của người ngập đầy bi thương người buồn buồn nói với tôi:

- Dừng có khóc nữa Thanh Thanh ạ! Mẹ dù sao cũng đã mất rồi. Mẹ con chết được như vậy có lẽ cũng còn sướng hơn là sống.

Tôi vẫn vùng vẫy la khóc.

- Con không chịu đâu. Con không muốn thấy mẹ bị nhốt trong cái khối màu đen kia. Hãy thả mẹ tôi ra.

Cha đã ôm chầm lấy tôi, mắt người rơm rớm nước mắt. Rồi sau đấy hình như có một người bà con nào đấy đã đến bế tôi đi khỏi vòng tay của cha. Mấy người xúm lại vỗ về, dụ ngọt, khuyên nhủ

Tôi lại nghe tiếng xầm xì đâu đó:

- Xem kìa, con bé ăn nói gì kỳ quá. Chắc chắn một điều là nó có cái gen điên di truyền trong người. Quý vị để ý hành động của nó xem, không chừng đã phát bệnh rồi cũng nên.

Điên? Đã phát bệnh? Tôi giật mình khi nhớ lại chuyện cũ. Chuyện đó xảy ra đã lâu lắm rồi. Mười mấy năm về trước. Vậy mà tôi vẫn nhớ rõ như in. Ngồi ngay ngắn lại, kéo chiếc gối lót lưng ra. Ly trà đã nguội lạnh, tôi hớp một hớp, nước trà lạnh khiến tôi rùng mình. Điên à? Nếu được điên không chừng hạnh phúc hơn là không điên. Người điên đâu còn khát khao, đâu phải suy nghĩ, bận tâm, phiền muộn. Đúng không? Chỉ có hoàn cảnh sống như hiện tại mới đáng làm cho con người sẽ trở thành điên mới đúng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi. Mới chín giờ hơn. Tôi đứng dậy, bước ra sân vườn. Dưới ánh nắng mặt trời, vườn hoa rực rỡ, tôi chớp chớp mắt nhìn thẳng về phía mặt trời, nhưng chỉ được một chút là mắt đã hoa lên....Nghĩ lại, con người cũng thật kỳ cục, họ như thích bóng tối nhiều hơn là ánh sáng. Nhưng bóng tối lại tượng trưng cho sự đe dọa, xấu xa, tội lỗi cơ mà?

Tôi còn đang phân vân thì chuông cửa reo, rồi cô tớ tên Thu với chiếc giỏ đi chợ trên tay bước vào. Không biết chuyện gì đã xảy

ra mà cô bé có vẻ hốt hoảng. Nó đi thẳng một mạch đến bên tôi, vừa thở hổn hển, vừa nói:

- Thưa bà, sợ quá! Ngoài kia, ngoài cổng ta kia kìa....Có một người đàn ông cứ đứng ở đó nhìn vào nhà. Con để ý thấy đã ba hôm nay, ông ta đứng như vậy. Và mỗi lần thấy con đi ra cửa, là ông ta nhìn theo. Nhìn một cách kỳ lạ lắm....Ban nãy con đi chợ lại thấy ông ta, bây giờ quay về, ông ta vẫn còn đứng đấy! Là thật!

Con bé ấp úng một chút lại tiếp:

- Bà ra cổng mà xem. Ở ngay cạnh cột đèn đường trước của nhà ta đó, con ngại quá!

Tôi nghe con bé nói, rồi nhìn nó. Chuyện như vậy mà cũng ngại. Hốt hải thật sự hay là một sự làm dáng giả vờ? Con bé năm nay mười sáu tuổi, tuổi bắt đầu mơ mộng, nhưng mà cái khuôn mặt dẹt, răng hô, lại đầy tàn nhang của nó. Một khuôn mặt như vậy mà hấp dẫn đàn ông được à?

Tôi lại ngắm kỹ thân hình gầy gầy như con khô hố của nó chẳng có một chút gì biểu hiện cho cái hấp dẫn của thiếu nữ ở tuổi dậy thì. Vậy thì làm sao? Tôi không nhịn được cười, nhưng cũng nói:

- Không sao đâu... Tại em bị cái gì ám ảnh đó. Chứ tôi thấy có lẽ ông ta chỉ là một người qua đường hoặc có hẹn hò, đứng đấy chờ ai thôi. Em đừng để ý nữa vào nhà đi.

Nhưng tôi chưa dứt lời thì đã thấy một bóng người đàn ông xuất hiện ngay trước đôi cánh cổng mở toang, mà cô Thu khi vào chưa kịp đóng lại. Tôi giật mình nhìn sững. Gã mặc chiếc chemise trắng, quần dài màu cà phê sữa. Bên ngoài khoác thêm chiếc áo gió màu đen. Mái tóc dài, đôi mắt đen sâu, đăm đăm nhìn về phía chúng tôi. Cô Thu sợ hãi lùi ra sau, lắp bắp nói:

- Thưa bà, hấn đấy, chính hấn đấy!

Người đàn ông không đợi chúng tôi hỏi, đã bước vào trong sân. Anh ta đứng tựa lưng vào tường, đưa tay lên vuốt lại mái tóc. Lặng lẽ nhìn tôi. Bây giờ tôi mới giật mình. Một gương mặt quá quen thuộc, trái tim chột nặng trĩu. Nó nặng đến độ làm tôi như nghẹt thở. Tôi lùi ra sau một bước. Cô bé Thu không hiểu, tưởng tôi sợ, nó vội chạy ra sau núp sau lưng tôi.

Nhưng rồi tôi cũng lấy lại được bình tĩnh. Tôi quay lại đẩy nó vào nhà, nói:

- Vào trong đi, không sao đâu, người quen mà!

Cô bé Thu ngạc nhiên nhìn tôi, rồi nhìn người đàn ông lạ. Xong mới chịu rút lui vào trong. Đợi con bé đi xong, tôi mới bước tới. Cố nén cơn xúc động trong lòng, tôi nói:

- Tôi không ngờ anh lại quay trở về đây.

Anh ta cười buồn nói:

- Về được hơn một tuần rồi.

- Thế hôm nay mới đến thăm tôi? Tôi hỏi, nhưng cố tỏ ra thật bình thản. Vào phòng khách ngồi nhé? Nói chuyện mà đứng ngoài cửa coi không đẹp tí nào.

Anh ta không phản đối, lặng lẽ theo tôi vào nhà. Tôi bảo cô Thu ra khép cửa lại cẩn thận. Chúng tôi đi vào phòng khách. Anh chàng đứng giữa phòng đưa mắt nhìn quanh. Sau đấy mới chịu ngồi xuống ghế salon, rồi chau mày nói:

- Sống thế này tốt quá rồi còn gì.

Tôi nói như phân bua:

- Ngôi nhà này là của cha mẹ anh Vỹ cho chúng tôi như một món quà cưới. Sau đó anh Vỹ cho sửa chữa lại một chút mới thế này.

Chàng yên lặng nhìn tôi. Không khí hơi ngột ngạt. Tôi đưa hộp thuốc thơm qua mời, nhưng chàng không lấy thuốc, mà lại chụp lấy tay tôi, rồi hỏi:

- Em làm sao vậy ? Em lạnh à? Tại sao lại run rẩy chứ?

Tôi giật mình, rút tay lại, rồi đặt hộp thuốc lên bàn, tôi thu người trong ghế, không nói gì cả.

Anh chàng trườn người qua, lấy quyển sách tôi đang xem dở để trên bàn, xem tựa ở trang bìa rồi nói:

- Cũng lại là quyển này "Chuông nguyện hồn ai" của Heminways? À lúc này còn xem thơ Đường nữa không? Có nhớ một bài thơ ngày cũ có đoạn: "Chuyện cũ đã qua rồi. Tôi vẫn mơ tìm lại" không?

Chàng ngưng lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi tiếp:

- Thanh Thanh biết không, con người mãi đến khi mất đi rồi cái mình yêu quý, mới thấy hối tiếc nhưng lúc đó thì đã quá muộn rồi. À!, Thanh có còn nhớ là ngày xưa khi đọc quyển "Cuộc tình đã mất" Thanh cứ lặp đi lặp lại mãi câu của nhân vật nam nói: "Linh hồn của cô ấy đã tha thứ cho tôi. Còn quý vị. Xin quý vị cũng tha thứ nốt cho tôi. Bởi vì quý vị thấy đây tôi đã biết khóc..." Đấy! Một giọt nước mắt ăn năn, cũng có thể rửa đi một niềm đau. Thế thì... Thanh Thanh... Thanh Thanh đã khóc qua bao giờ chưa chứ?

Tôi cúi đầu nhìn xuống, cố tỏ ra cứng cỏi:

- Đâu có chuyện gì cần thiết đến độ phải khóc đâu anh?

- Thật không?

Anh chàng nhìn tôi, có một nụ cười nhếch trên môi. Rồi yên lặng thật lâu. Sau đó tôi nghe anh nói:

- Thanh Thanh này, em có hạnh phúc không? Tại sao cuộc hôn nhân không làm cho đôi má em bừng đỏ. Tại sao đôi mắt em cứ buồn vơi vơi. Tại sao đôi vai em cứ mãi gầy ? Và môi em lại không có lấy nụ cười chứ?

- Kiến Quân! Anh...

Tôi không còn chịu được, tôi kêu lên. Chàng đứng dậy bước tới gần tôi, cúi xuống nhìn rồi nói:

- Em còn nhớ tên tôi sao ? Dù gì thì cũng phải cảm ơn em. Em đã gọi được hai chữ Kiến Quân. Vậy mà tôi cứ tưởng, em đã quên bằng cái tên đó từ lâu rồi chứ?

Tôi ngồi thẳng lưng lại, đã qua được cơn xúc động nhất thời. Thay vào đây là một chút sợ hãi, Tôi hỏi:

- Anh Kiến Quân! Anh đến đây làm gì chứ? Anh tìm tôi có việc chi ?

- Tìm có việc chi à? Đôi mắt Quân nhìn tôi với những ánh lửa. Em có biết là, tôi đã đứng ngoài cửa nhà em chờ hơn ba hôm nay. Anh cứ hy vọng là rồi em sẽ bước ra. Nhưng mà... Em giống như con chim họa mi nhốt trong lồng vàng, em khép cửa quá kín. Mãi cho đến sáng nay, anh mới có cơ hội để vào đây.

Và đột nhiên, Kiến Quân chụp lấy tay tôi trong lúc tôi còn chưa rõ là anh chàng muốn gì. Thì đôi môi của chàng đã đặt nhanh lên môi tôi. Không hiểu sao tôi lại không phản ứng, tôi

cũng không chống đối. Nụ hôn thật vội vàng nên cũng chẳng mang lại cảm giác gì.

Sau nụ hôn, Kiến Quân nhìn lên. Mắt chàng đỏ ngầu. Giọng nói như tắt nghẹn:

- Đây chính là lý do tại sao anh đến đây.

Rồi như không dần được sự giận dữ, Kiến Quân đã mạnh tay đẩy tôi ngã bật ra sau ghế. Chàng đưa tay lên như định đánh. Nhưng rồi bàn tay đưa cao đó lại buông xuống một cách bất lực. Chàng nói trong cái nghiêng rằng:

- Thanh Thanh, tại sao em lại hành động một cách ngu muội như vậy chứ? Tại sao? Em trả thù bằng cách lấy người mình không yêu ư? Em thật là tàn nhẫn!

Rồi như không dần được sự xúc động, Kiến Quân đã quay người đi thẳng ra ngoài. Chàng bước như chạy trốn. Tôi nghe cả tiếng cửa cổng bên ngoài đóng sầm lại. Tôi ngã người trên ghế, bất động. Từng tế bào trên người như tê cứng. Một lúc sau cô Thu mới bước vào, với tách trà nóng trên tay. Cô bé đặt trà lên bàn, rồi ngạc nhiên nhìn tôi hỏi:

- Ủa khách đâu rồi, hờ cô ?

- Đi rồi.

Tôi đáp như một chiếc máy.

Vâng, đi rồi... Kiến Quân đã bỏ đi, và chắc không còn trở lại đây nữa. Nhưng mà biết làm sao hơn. Ta cũng không nên buồn. Cuộc đời, có lúc hợp thì phải có lúc tan chứ! Nó như một phiên chợ. Tôi chợt nhớ đến lời ban nãy của Kiến Quân.

"Thanh Thanh, tại sao em lại hành động một cách ngu muội như vậy?"

Ngư muội? Làm sao biết đó là ngu muội hay thông minh? Lấy cái gì để khẳng định trong tình thế đó?

Tôi nhắm mắt lại. Chợt thấy tức cười nhưng nước mắt đã tràn ra mi, không làm sao ngăn được. Những giọt nước mắt đã chảy xuống má.

CHƯƠNG 2

Câu chuyện bắt đầu sau ngày mẹ tôi mất.

- Thanh Thanh này, con có biết tại sao mẹ con bị điên rồi mất hay không?

Dì Ba, em gái của mẹ, ôm tôi vào lòng mà nước mắt chảy dài hỏi.

Tôi lắc đầu. Lúc đó tôi chỉ mới chín tuổi, cái tuổi chỉ biết vui đùa, nào có để ý gì đến chuyện khác đâu? Vậy mà dì lại bất bình. Dì kể mọi sát tại tôi nói:

- Con ngu lắm, con không biết gì cả. Dì cho con biết nhé. Tất cả cũng tại vì cha con cặp với một mụ goá chồng. Mẹ con chịu không được cú sốc tình cảm đó nên phát điên... Để rồi bây giờ mới chết... Dì bảo đảm là chỉ một thời gian ngắn thôi, một hoặc hai năm nữa là cha con sẽ mang mụ ta về đây, để chiếm luôn vị trí của mẹ con cho con xem.

Dì nói xong siết chặt lấy tôi, áp đầu tôi vào lồng ngực của người, vừa khóc vừa nói:

- Cháu Thanh Thanh yêu quý của dì... Cháu nhỏ nhắn yếu đuối thế này làm sao có thể chịu nổi chuyện mẹ ghẻ con chồng. Tội nghiệp cháu tôi. Mẹ ghẻ mà về đây thì thế nào cũng có màn hành hạ khắc nghiệt. Đó là chưa nói chuyện mụ ta còn có con riêng. Thật là bất hạnh. Cháu chỉ hưởng được tình yêu của mẹ ruột trong một thời gian ngắn. Sau đó mẹ cháu phát điên thì đâu còn biết gì đến cháu. Mẹ mà không nhận ra cả con ruột của mình. Thanh Thanh, rồi cháu sẽ sao đây? Cái con hồ ly tinh kia mà vào nhà, sẽ có biết bao xáo trộn. Biết bao bất hạnh cho cháu chứ?

Tôi ngơ ngác trong lòng dì, mơ hồ đón nhận những đe dọa sắp đến. Nhưng thú thật lúc đó tôi không hiểu gì cả. Dì có nói gì thì nói. Tôi cũng bị xúc động nhưng chẳng qua chỉ xúc động vì tiếng khóc, tiếng than thở của dì... Tôi lơ mơ biết là... Cha tôi sắp có một người đàn bà khác nhưng chuyện đó có gì quan trọng?

Ngồi trong lòng dì, chặt chội lại nóng. Tôi chỉ muốn dì nín khóc và buông ngay tôi ra thôi, nhưng lại không dám lên tiếng.

Cuối cùng rồi dì cũng buông tôi ra. Và sau lần viếng thăm đó. Người không còn đặt chân đến nhà tôi một lần nào nữa. Có điều từ đó mãi về sau, những lời của dì như khắc sâu trong cái đầu non nớt của tôi. Tôi không sao quên được...

Và đúng như điều dì Ba nói, lời của dì khá chính xác, mẹ tôi qua đời được một năm, thì cha tôi đã mang dì Huyền về. Đây là mẹ kế của tôi. Cùng đến với dì còn có một thằng con trai lớn hơn tôi ba tuổi, đây chính là Kiến Quân.

Trước khi đi rước dì Huyền về, cha có báo trước với tôi, người nói:

- Thanh Thanh này, mẹ con qua đời đã hơn năm. Cha con mình không thể sống mãi thế này, sống vậy thật là bất tiện. Cha là đàn ông, không thể đảm đang việc đàn bà. Con là con gái lớn rồi, phải có một người mẹ. Vì vậy, ngày mai, dì Huyền sẽ về đây ở với chúng ta... Dì ấy sẽ chăm sóc con. Được chứ?

Đã có lời báo trước của Dì Ba. Tôi đã biết sớm muộn gì người đàn bà kia cũng đến. Nỗi khiếp đảm về chuyện mẹ ghẻ con chồng làm tôi sợ hãi. Nhưng tôi không dám phản kháng cha mặc dù không muốn dì Huyền vào nhà.

Thế là qua hôm sau cha tôi đi rước dì Huyền về. Hôm ấy, một ngày đầu căng thẳng. Tôi núp mãi trong phòng riêng, khóa chặt cửa lại. Ai có gọi cũng không mở. Hôm đó cha tôi mở tiệc, mời khách đến đây nhà, có đàn ca hát xướng. Mọi người đều vui, chỉ có tôi nằm trong phòng riêng âu lo, sợ hãi.

Khi khách đã về hết, thì đêm đã khá khuya. Cha mới đi vào phòng tôi, người gọi:

- Thanh Thanh .

Và tôi không có lý do gì không mở cửa phòng. Người đi vào, vực tôi dậy, dỗ ngọt, rồi đưa tôi ra phòng khách. Người bắt tôi ngồi trên chiếc ghế trường kỷ đẹp nhất nhà. Hôm ấy hình như có đốt cả nhang trầm hương, nên phòng khách hương thơm ngào ngạt. Người đứng đó, ngắm tôi, rồi nói với dì Huyền:

- Đây là hạt trân châu của ta, nhưng cũng là một cánh hoa hồng dễ thương và yếu đuối nhất nhà đấy!

Nói xong, người bước tới đặt nụ hôn lên trán tôi, rồi mới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Bấy giờ tôi mới để ý thấy, trong phòng ngoài cha còn một người đàn bà, khoảng trung niên. Bà có vóc dáng dong dong cao, quí phái, dù lớn tuổi nhưng đôi mắt vẫn đẹp và đang nhìn tôi với nụ cười hiền hoà.

Tôi ngờ ngợ nhìn và bà. Không dám tin. Lời của dì Ba bây giờ chẳng còn chính xác. Khuôn mặt người đàn bà trước mặt, hay con hồ ly tinh không hề có một cái nét ác, hay quỷ quyet gì.

Lúc đó cha bảo tôi:

- Gọi mẹ đi con!

Nhưng tôi không làm sao thốt ra được cái tiếng đó. Hình như với tôi mặc dù bấy giờ còn nhỏ, nhưng đã biết cái từ "mẹ" chỉ dành riêng cho mẹ ruột của mình. Trong lúc tôi ngần ngừ, người đàn bà trước mặt vẫn nhìn tôi với nụ cười. Rồi một bàn tay trắng nuốt với những ngón tay thon dài nắm lấy tay tôi nhỏ nhẹ nói:

- Thôi gọi tôi là dì Huyền được rồi.

Tôi dăm dăm nhìn dì. Cái dịu dàng của dì như có một sự quyến rũ lạ lùng đã chinh phục và tôi không thể cưỡng lại được. Thế là tôi kêu khê. Thật khê:

- Dì Huyền!

Dì có vẻ mãn nguyện, sau đấy tôi thấy dì kéo tay một đứa con trai cũng có dáng gầy gầy. Cao hơn tôi cả cái đầu đến gần. Dì nói với tôi:

- Đây là Kiến Quân, anh của con đấy!

Kiến Quân. Cái tên nghe đã sắc ý, vậy mà còn có đôi mắt xếch, một khuôn mặt lăm lì. Chắc chắn phải là con người ương ngạnh lắm. Mà rõ là ương ngạnh thật. Không phải chỉ thế mà còn là ngang tàng. Lúc đầu tôi không có cảm tình với hắn.

Trong cái buổi tối được giới thiệu, Kiến Quân cũng chỉ nhìn tôi với cặp mắt lạnh. Anh ta lăm lì và suốt buổi cũng không thêm nói với tôi một lời nào cả...

Rồi mọi thứ không hoàn toàn giống như dì Ba nói. Dì Huyền từ khi bước vào nhà cho mãi về sau một mực cư xử hoà nhã với tôi. Dì nuông chiều, chăm sóc, đến độ tôi không có một lý do gì để trách cứ được dì. Nhưng có lẽ vì ảnh hưởng lời của dì Ba, ảnh hưởng của những sách báo tiểu thuyết về chuyện mẹ ghẻ con chồng nên cái

hố ngăn cách tình cảm của tôi với dì không làm sao san bằng được. Lúc nào tôi cũng e dè giữ kẽ.

Dì Huyền vào nhà chẳng bao lâu thì cuộc nội chiến bùng nổ. Chiến cuộc từ miền Bắc đã lan tràn xuống tận miền Nam. Và để tránh cảnh tán gia bại sản, cha đã mang cả gia đình lánh nạn sang Đài Loan. Chúng tôi định cư bên bờ sông Ai, gần thành phố Cao Hùng.

Cuộc sống dần dần ổn định, nhưng tôi thì chưa hề an ổn. Từ khi mẹ ruột mất, tôi cứ hay nằm mơ, mà phần lớn lại là ác mộng. Con ác mộng mỗi lần khác nhau, những lần như đều có liên hệ đến cái cổ áo quan màu đen. Và mỗi lần như vậy, là tôi la hét, tôi tỉnh dậy trong nỗi khiếp đảm. Và lần nào cũng vậy, tôi thấy người đầu tiên chạy vào phòng bật đèn lên cho tôi là dì Huyền. Rồi dì ngồi xuống cạnh tôi vỗ về, an ủi. Nhưng mà... mỗi lần như vậy, khi ánh đèn điện bật sáng, tôi ngược mặt nhìn lên. Người đàn bà đứng trước mặt tôi trong chiếc áo ngủ với mái tóc xõa dài đứng trước đầu giường đều khiến cho tôi có một ý niệm so sánh. Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy ? Người trong cơn ác mộng là bà mẹ ruột điên của tôi, còn người đến an ủi khi tôi đã thức giấc lại là bà mẹ kế. Nguyên nhân đã đưa đến cái điên và cái chết của mẹ ruột mình? Cái ý niệm đó làm tôi rùng mình, để rồi sau đấy, trùm kín người trong chăn, tôi nằm khóc đến sáng.

Tôi không đủ can đảm để hỏi cha về nguyên nhân đưa đến bệnh điên và cái chết của mẹ, tôi cũng chưa hề kể cho ai nghe về cái giấc mơ có chiếc kén màu đen của mình. Tất cả những thứ đó tôi chỉ giữ kín trong lòng. Và tôi chịu đựng ngày này qua tháng nọ... Có điều tôi tin chắc là lời dì Ba tôi nói là thật. Dì Huyền đẹp và khéo như vậy, chắc chắn phải là cái nguyên nhân chính đưa đến cái chết của mẹ tôi. Vì vậy lúc nào tôi cũng cảnh giác, thờ ơ với những săn đón của dì. Nhiều lúc nghĩ đến nỗi đớn đau của mẹ, tôi còn thù hận. Nói vậy thì cũng chưa công bằng. Với một đứa con gái có trái tim yếu đuối như tôi thì làm gì không biết cảm xúc trước những cư xử tốt của người khác? Vì vậy đôi lúc tôi như bị giằng co.

Tóm lại, tôi là một con người đầy mâu thuẫn và phức tạp.

Với Kiến Quân, gã con trai có nét mặt lạnh lùng với một chút ngạo mạn, thì từ khi hắn vào ở hắn trong nhà... tôi cũng rất ít tiếp xúc. Ba năm kể tiếp. Mặc dù ở chung dưới một mái nhà, nhưng chúng tôi rất ít khi nói chuyện với nhau. Gặp nhau nhiều lúc chỉ

trơ mắt ngó, chớ cũng không chào. Giữa chúng tôi hình như có một bức tường ngăn cách một mối thù hận truyền kiếp. Cho mãi đến lúc tôi lên trung học. Tôi còn nhớ hôm ấy vào mùa hè, thì một sự kiện xảy ra đã làm đảo lộn hết mọi thứ.

Mùa hè năm đó, cha và dì Huyền kéo nhau đến Nhật Nguyệt Đàm du lịch. Ở nhà còn lại tôi, Kiến Quân và một người tớ gái mà đã làm cho chúng tôi lâu năm. Và để tránh mặt Kiến Quân, suốt ngày tôi cứ rúc trong phòng riêng. Chỉ khi đến giờ cơm tôi mới ra ngoài và chỉ chạm mặt Kiến Quân lúc đó. Cha và dì Huyền đi nghỉ mát được ba ngày, thì gửi một bức thư về nhà. Hôm ấy khác với thường lệ, tôi có mặt ở ngoài nên nhận được thư. Mặc dù ngoài phong bì ghi là gửi cho Kiến Quân, nhưng nhìn nét chữ thấy là của cha tôi, nên tôi bực mình. Thư của cha mình gửi sao không gửi cho mình lại gửi cho Kiến Quân. Nhưng mà đã là thư của cha mình thì mình có quyền coi, bất luận đó là gửi cho ai. Thế là lợi dụng lúc Kiến Quân bận, tôi xé thư ra đọc. Nhưng đọc xong lá thư tôi lại càng bực mình hơn. Thư cha viết cho Kiến Quân, hoàn toàn không đả động gì đến tôi. Phần lớn ý thư chỉ bảo Quân gắng chăm sóc nhà cửa, lo lắng cho tôi. Cũng chính vì bức thư chẳng hề hỏi han gì đến, nên tôi cảm thấy tự ái bị xúc phạm. Đọc xong thư, tôi mang đến trước mặt Quân, ném ngay trước mặt anh chàng. Bức thư quá đà lại rơi xuống đất, nhưng tôi cũng không buồn nhặt lên.

Quân kiên nhẫn cúi xuống nhưng khi nhìn vào phong bì, thấy đề tên mình, anh chàng đã ngẩng lên, lạnh lùng nói với tôi:

- Cô là con người bất lịch sự, cô không có quyền mở thư tôi ra xem, biết không?

Nhưng tôi ngang bướng nói:

- Thư này là của cha tôi viết, chứ không phải là cha của anh thì tôi có quyền đọc.

Kiến Quân hừ một tiếng trong cổ họng rồi nói:

- Bộ cô tưởng tôi thích ông ta làm cha tôi lắm à? Nhưng mà dù có thế nào, thì cô cũng không có tư cách mở thư tôi ra, cô hiểu chưa? Cô có học cơ mà!

Hắn nói với thái độ khiêu khích. Hắn lại dám khinh thường cả cha tôi, điều đó làm cho tôi nổi giận, tôi nói ngang:

- Tôi thích mở thì mở, đây là nhà của tôi. Anh và mẹ anh đều không phải là người của nhà này. Anh chỉ là một kẻ không cha, không nhà.

Lời của tôi như một xúc phạm. Kiến Quân trừng mắt, hai nắm tay anh ta nắm lại như muốn đấm tôi. Nhưng không hiểu sao, đôi tay vừa cong lên đã buông thõng xuống. Anh ta chỉ nghiêng răng nói:

- Mi đúng là một con điên!

- Không phải!

Tôi hét, nhưng Kiến Quân vẫn nói:

- Phải, vì mẹ mi điên thì chắc chắn là sau này mi cũng sẽ bị điên!

Tôi đứng sững đó. Từ xưa đến giờ chưa ai dám xúc phạm tôi như vậy. Tôi cũng không quen chuyện cãi nhau. Vì vậy mỗi lần nói không lại ai, điều trước tiên là tôi sử dụng vũ khí duy nhất của mình là nước mắt. Nước mắt tôi cứ chảy dài xuống má. Hắn dám nói tôi điên, lại còn cười ngạo là mẹ tôi điên nữa? Tôi tức đến độ thở không ra hơi. Mà khi đã tức thì lưỡi tê cứng, không nói năng gì được. Chỉ có nước mắt.

Lúc đầu Kiến Quân còn sừng sộ. Nhưng rồi nước mắt của tôi hình như cũng có sức mạnh. Đôi nắm tay của Kiến Quân nói lỏng ra, anh chàng có vẻ như nao núng. Tôi thấy Quân nhún vai, như tỏ ra bất cần. Nhưng rồi anh chàng như áy náy. Anh ta trợn mắt, rồi nói luôn một hơi:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Đừng có khóc nữa, tôi có nói gì nặng đâu mà cô khóc chứ? Sau mau nước mắt dữ vậy? Học trung học rồi chứ còn nhỏ nhắn gì đâu? Người lớn không được khóc.

Mặc cho Kiến Quân nói, tôi vẫn khóc. Và sau khi khóc hả hê. Tôi vẫn giận nên giáng một đòn nặng nề với Quân:

- Anh có biết mẹ tôi vì mẹ anh mà phát điên không? Ai cũng biết chuyện đó. Tất cả các người đều là kẻ giết người cả.

Kiến Quân như bị quật bất ngờ. Anh chàng đứng ngẩn ra, trong khi tôi thì quay người bỏ đi ngay. Tôi vào phòng riêng của mình, đóng sập cửa lại, không thèm biết chuyện gì xảy ra bên ngoài nữa.

Nhưng thật không may, tối hôm ấy trời lại mưa giông. Trận mưa bắt đầu từ chiều. Tôi vì không chịu ra ngoài, nên cô tớ phải mang phần ăn riêng của tôi vào phòng. Ăn xong, tôi lên giường trùm chăn. Gió ngoài song cửa ù ù không ngớt. Mưa càng lúc càng nặng hột, rồi sấm chớp. Những tia sáng vẽ lên nền trời những khuôn mặt ma quái. Gió quật cả những cành cây vào tường tạo nên những âm thanh ghê rợn. Bóng tối càng lúc càng dày đặc. Nhưng như vậy chưa hết. Gần chín giờ tối lại cúp điện. Thế là bóng đen bao trùm. Tôi hét lên. Cô tớ gái quá quen thuộc với cái nhát gan của tôi, nên vội vã mang nến vào. Cây nến to màu đỏ sáng rực, vậy mà trước cái gió ào ào, nó cũng leo lét như đốm lửa ma trơi. Lại không đứng yên cứ lay động như chột tắt. Tôi quăn quắt trên giường, mà mắt lại cứ nhìn ra cửa sổ. Sấm chớp sáng rực ngoài song như đe dọa, rồi những tiếng nổ lớn thỉnh thoảng lại vang lên, khiến tôi không làm sao ngủ được. Mưa gió bên ngoài ào ào lại khiến tôi nhớ tới người mẹ điên đã mất làm đầu óc tôi căng thẳng. Mãi đến thật khuya tôi mới ngủ được.

Nhưng chớp mắt chỉ được một chút, tôi lại nằm mơ. Vẫn là cơn ác mộng. Người mẹ điên của tôi với mái tóc rối bù. Vẫn đôi mắt thất thần, chụp lấy đôi vai của tôi. Đôi cánh tay như đôi gọng kìm của người làm tôi không thoát đi đâu được. Người lại chỉ cho tôi xem chiếc kén màu đen, rồi cổ quan tài gỗ mun bóng. Thế là tôi hét, tôi vùng vẫy kêu to... Sau đấy tôi nghe có tiếng cửa mở, rồi ai đó lại nắm lấy tôi lắc mạnh. Tôi tỉnh dậy, mở mắt ra. Tôi phát hiện là mình đang nằm trong vòng tay của Kiến Quân. Ánh mắt của anh chàng nhìn tôi lo lắng, chăm sóc chứ không thù hận. Anh chàng vỗ vỗ nhẹ lên vai tôi, nói:

- Không sao chứ Thanh Thanh? Chẳng có gì cả chứ?

Tôi không còn la hét, nằm yên trong vòng tay của Kiến Quân. Tôi hơi ngạc nhiên. Anh chàng không giận tôi? Và tôi cứ thế nằm yên. Ánh mắt của tôi hình như khiến Quân hơi ngượng. Chàng cũng ngồi yên như vậy. Nhưng Quân lại không buông tôi ra. Nằm trong lòng Quân tôi thấy thật ấm. Tôi không lo sợ gì nữa cả. Một lúc sau, Quân mới đặt tôi nằm xuống, rồi kéo chăn đắp lên người tôi. Chăn được đắp đến tận cổ. Tôi như một chú mèo con ngoan ngoãn nằm đấy. Sau đó Quân cứ đứng ở cạnh giường trông chừng. Điện vẫn chưa có, nên căn phòng tối om, chỉ có ngọn nến với ánh sáng leo lét. Dưới cái ánh sáng mờ ảo đó, khuôn mặt Quân

thật xa vời. Rồi không biết nghĩ sao. Quân hành động giống hệt như cha tôi. Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi, vỗ về:

- Ổn cả, không có chuyện gì nữa đâu. Ngủ đi, mưa sắp tạnh rồi.

Hơi ấm trên môi chàng phủ lên mặt tôi, tạo một cảm giác lạ lùng. Quân cứ thế ôm miết lấy tôi không buông ra. Môi chàng lại kéo dài xuống má, rồi xuống môi.

Tôi nghe tim mình đập mạnh. Năm đó tôi mới tròn mười ba và Kiến Quân đã mười sáu. Tôi chưa biết đó có phải là tình yêu không. Nhưng đã thấy có cái gì lao xao trong lòng. Vòng tay ôm của chàng thật ấm. Con bão đã tạnh thật sự, vì khi tôi mở mắt ra thì mưa gió đã dịu bớt. Những hạt mưa chỉ còn rả rích trên tàu lá. Kiến Quân thấy tôi nằm yên, chàng thổi tắt nến và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Sau cái đêm giông bão đó. Tôi và Kiến Quân không còn mặt trắng mặt đen nữa. Đôi lúc nghĩ lại tôi vẫn thấy ngượng, nhưng Kiến Quân thì khác, chàng khoan dung như một người lớn. Có lẽ chàng đã quên và hết lòng chăm sóc tôi.

Rồi thời gian vùn vụt trôi qua. Chúng tôi như những cây lúa trong đồng, Kiến Quân là chàng trai thật sự, còn tôi là cô gái đang trở mã. Kiến Quân tốt nghiệp phổ thông xong, lên Đài Bắc tiếp tục học đại học. Trong khi tôi vẫn còn ở lại Cao Hùng lo nốt những năm cuối ở trường phổ thông. Và khi Quân vắng nhà, thì Vỹ xuất hiện.

Năm đó tôi vừa mười bảy tuổi.

CHƯƠNG 3

Nhất Vỹ là con trai của một người bạn của cha. Gia đình anh ấy khá giả hơn chúng tôi. Cha là giám đốc một công ty dệt lớn ở Đài Loan. Lần đầu tiên anh Vỹ đến nhà, là lúc anh mới tốt nghiệp đại học, được cha phân phụ trách một phân xưởng của công ty tại Cao Hùng. Vì phân xưởng này nằm ở Cao Hùng, thế là Nhất Vỹ về Cao Hùng ở. Vỹ được cha đưa đến nhà làm quen. Năm đó tôi đang học lớp mười hai, sắp thi tốt nghiệp phổ thông, đứng trước ngưỡng cửa đại học mà các môn toán, lý, hoá của tôi lại rất yếu. Thế là dựa vào chỗ quen biết, cha đã nhờ Vỹ kèm cặp cho tôi. Vỹ trở thành thầy dạy kèm. Vỹ giống như Kiến Quân. Chàng có vóc dáng cao lớn, nhưng nếu Quân ngang tàng cố chấp thì Vỹ là con người nho nhã như thư sinh. Cái đôi kính cận trên mũi và nụ cười lúc nào cũng nở trên môi chàng, càng làm tăng thêm cái vóc dáng trí thức. Vỹ rất nề nếp. Lúc nào cũng làm việc đúng giờ. Chàng đến dạy không công cho tôi nhưng lại rất nghiêm khắc. Tôi không làm sao biếng lười được.

Giống như Kiến Quân, lúc đầu Nhất Vỹ cũng coi tôi như một đứa em gái, nhưng Vỹ khác với Quân một điều là ngoài chuyện học, còn muốn làm gì thì làm. Vỹ không can thiệp vào đời tư của tôi. Bây giờ tôi là một cô gái mới lớn. Tôi đã biết thế nào là tình yêu. Vỹ có đủ mọi điều kiện. Khỏe, đẹp trai, giàu có. Nhưng ở bên Vỹ, tôi lại không hề bị tiếng sét ái tình. Bởi vì... Vỹ toàn bích quá... Chàng như một viên ngọc sáng chỉ để ngắm hơn là để dùng. Vỹ sống một cách máy móc. Trong khi tôi lại là cô gái có một chút óc lãng mạn, tôi thích được người khác săn đón, quan tâm hơn. Ở cái tuổi mười tám, cái tuổi đẹp nhất của con gái. Bây giờ vào dạo hè, Kiến Quân từ Đài Bắc quay về. Hôm đó tôi lại đi phố. Đến lúc quay về thì nghe cha nói:

- Kiến Quân nó về tới này giờ. Nó đang đợi con ở trong phòng đấy.

Tôi vội đi vào... Trông thấy Quân đang đứng trước bàn học của tôi. Lưng chàng quay về phía cửa. Anh chàng đang xem trộm nhật ký của tôi. Thế là tôi hét lên. Giật nhanh quyển vở trên tay chàng. Tôi không muốn ai biết chuyện riêng tư của mình. Nhất là

khi phần lớn đề tài trong ấy là nói về Quân. Nhưng hình như Quân đã đọc được. Chàng quay qua nắm lấy tay tôi, rồi buông tiếng thở dài, nói:

- Thanh Thanh, em đúng là con người đa sầu đa cảm. Em cứ nghĩ ngợi lung tung như vậy, hèn gì cứ gây mãi.

Tôi tự ái:

- Chứ mập để làm gì? Để trở thành chiếc thùng rượu biết đi à?

Quân cười rồi hỏi tiếp:

- Thế nào? Lúc này còn nằm mơ không? Có bị ác mộng quấy rầy để kêu thét lên như trước không?

Tôi bẽn lèn:

- Tỉnh thoảng vẫn có.

- Vậy à? Quân chăm chú nhìn tôi rồi thở ra nói - Thanh Thanh cần phải thay đổi nếp sống. Cần phải tự tin hơn. Đi xa một thời gian quay về, thấy Thanh vẫn nhút nhát, yếu đuối. Thanh không lớn được chút nào cả.

Tôi bĩu môi:

- Lớn để làm gì?

- Để là gì ư? Kiến Quân nhìn thẳng vào mắt tôi - Em có biết năm nay em bao nhiêu tuổi rồi? Em muốn anh phải đợi đến bao giờ chứ?

- Anh nói thế là thế nào?

Tôi giả vờ như không hiểu. Quân trợn mắt:

- Em thật sự không hiểu, hay là giả vờ không hiểu?

Và bất ngờ, Quân cuối xuống hôn tôi. Tuy bất ngờ nhưng không hiểu sao tôi cũng không phản kháng. Tôi như đã có cái linh cảm là một ngày nào đó rồi tôi sẽ thuộc về Kiến Quân, nên đã đón nhận nụ hôn trên một cách tự nhiên.

Thế nhưng khi Quân buông tôi ra, vừa quay lại, tôi đã nhìn thấy cái bóng của dì Huyền vừa khuất sau cửa. Điều này tạo cho tôi một phản ứng khó chịu, một phản kháng. Thế này là thế nào? Tôi cảm thấy như sự thân mật của chúng tôi đã có sự sắp xếp của người lớn. Mặc dù bấy giờ tình cảm của tôi với Kiến Quân phải nói

là rất tốt đẹp. Vắng Quân thấy nhớ. Quân về tôi mới thấy vui. Nhưng mà tại sao chuyện tình cảm của tôi với Quân lại không thoát sự thanh sát của người lớn? Tại sao? Đây là tình yêu ư? Không! Tình yêu như vậy không trọn vẹn.

Hay là... đây không là tình yêu! Người lớn và biết đâu cả với Kiến Quân, họ đã có sự thỏa thuận ngầm? Chẳng hạn như để có được tình yêu của dì Huyền, cha đã bán đứng tôi cho Quân? Tôi phân vân nghĩ. Và cái ý niệm đó làm cho tôi khó chịu. Mọi người đã coi tôi như một món hàng trao đổi? Và tuy không nói ra, nhưng cái mặc cảm đó đã hình thành trong đầu tôi.

Tối hôm ấy, khi ngủ tôi lại mơ thấy ác mộng. Mẹ tôi với mái tóc rối bù, đôi mắt ngầy dại, và những ngón tay khẳng khiu đến rủ tôi trốn đi bằng chiếc kén màu đen tối tăm... Tôi giật mình thức giấc, mồ hôi ướt đầm lưng. Tôi ngồi cạnh giường và suy nghĩ. Tôi biết mẹ tôi không hài lòng... Người không muốn tôi và Kiến Quân yêu nhau. Bên tai tôi như vang rõ tiếng nói của người.

- Thanh Thanh này, tuyệt đối không được nghe con! Con nghe mẹ dặn này, tuyệt đối con không được lấy con trai của kẻ thù, con đừng làm dâu cho nó. Vì như vậy là chịu thua. Con cố tránh xa, tránh thật xa cái tay con trai nguy hiểm đó đi con ạ.

Và thế là có một sự giằng co tình cảm trong tôi. Suốt mùa hè đó, tinh thần tôi xuống thật thấp, tôi sống trong trạng thái phân vân. Dù có được mọi người chiều chuộng rủ rê đi chơi, tôi chẳng có một cảm giác thoải mái. Tôi cứ bị cái cảm giác trao đổi ám ảnh.

Và chính cái mâu thuẫn giằng co kia đã làm cho con người tôi trở nên lạnh lùng, đôi khi tôi thờ thần như người mất hồn, làm Kiến Quân tức giận. Chàng không hiểu, tại sao tôi lại thờ ơ với chàng như vậy? Nhưng lại đoán "mò" cái nguyên nhân tạo cho tôi thái độ thờ ơ đó. Có lúc không đành được, Quân đã nổi nóng gây gổ với tôi. Cái tính nóng nảy, ngang ngược của Quân, khiến bất cứ một chuyện nhỏ nào cũng có thể là nguyên nhân của một trận gây gổ. Chẳng hạn như, có một hôm Kiến Quân rủ tôi đến hồ Đại Bối bơi thuyền, hôm ấy tôi mệt tôi không muốn đi, nên từ chối. Thế là Quân chụp lấy đôi vai tôi lắc mạnh, lắc đến độ tôi tối tăm mặt mày, Kiến Quân buông tôi ra thì tôi lão đảo muốn ngất xỉu. Bấy giờ Quân mới biết là tôi mệt thật. Chàng vội ôm lấy tôi vào lòng, hôn hít rồi xin lỗi:

- Xin lỗi, Thanh Thanh nhé. Anh thật vô tâm, anh nào có muốn vậy, nhưng tại yêu em quá mà.

Suốt cái mùa hè năm đó, tuy yêu nhau nhưng tình cảm của chúng tôi lúc nào cũng vẩn vơ mây đen. Sự gây gổ có thể đến bất cứ lúc nào.

Cuộc sống căng thẳng. Kiến Quân suy luận rồi bắt đầu nghi ngờ Nhất Vũ.

Nhất Vũ mỗi ngày vẫn đều đặn đến dạy, đến ôn bài cho tôi. Điều này làm Kiến Quân ganh tị. Như tôi đã nói Kiến Quân và Vũ là hai thái cực khác nhau. Vũ mực thước, đúng giờ. Làm việc có nguyên tắc. Cha tôi thường hay ca ngợi, còn Quân thì hay bốc đồng, điều này khiến Quân ghét Vũ, gọi Vũ là cái "đồng hồ quả lắc", là con người máy. Bất cứ việc gì cũng phải canh cho đúng giờ. Cả hai gần như không hề nói chuyện với nhau.

Hôm ấy Vũ vẫn đến kèm cho tôi. Chỉ còn hơn tháng nữa là kỳ thi tốt nghiệp đến và sau khi tốt nghiệp xong tôi còn phải chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học. Vào được đại học tôi sẽ là người lớn. Tôi ngồi vào bàn học. Sự căng thẳng giữa tình yêu của Kiến Quân và mối thù của mẹ cứ hành hạ tôi. Bài tập giở ra trước mặt. Tay chống cằm nghe Vũ giảng toán mà tôi chẳng nghe lọt câu nào. Tiếng của Vũ đều đều về "xác suất"

- Giả sử như bây giờ mình cơ bạn nhé - Vũ thấy thái độ lơ đãng của tôi, chàng như muốn gây sự lôi cuốn nên viện dẫn một thí dụ rất lạ - Chúng ta có thất cả bốn con lúc lắc này. Mỗi con có sáu mặt. Ở đây cần nhấn mạnh một điều là, sáu mặt có sáu con số khác nhau từ một đến sáu. Đúng không? Bây giờ chúng ta ném xuống. Hỏi chúng ta có thể có mấy trường hợp xảy ra Đấy Thanh Thanh thấy đấy. Chỉ với một con lúc lắc ta đã có đến sáu trường hợp...

Vũ nói, nhưng lời của Vũ vừa chui vào lỗ tai bên này thì đã lọt qua lỗ tai bên kia ra ngoài. Nắng chiều xuyên qua cửa sổ, giới xuống bàn học tạo thành hai mảnh lụa sáng dài. Cái khuôn mặt nghiêm túc của Vũ trông buồn cười làm sao. Chợt nhiên tôi không nhận được cười và cười phá lên.

Vũ châu mày nhìn lên. Chàng nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên rồi như giận dữ. Tôi chợt thấy sợ hãi, nên phân bua:

- Anh Vũ, anh có cái nút ruồi đen ngộ quá ở bên dái tai đấy.

Thái độ của tôi làm Vũ như một quả bóng xì hơi, anh chàng nói:

- Hình như Thanh Thanh có cái tật vui buồn bất chợt thế nào đấy. Thanh không được bình thường.

Lời của Vũ làm tôi giật mình. Tôi có cái mặc cảm. Tôi cứ bị ám ảnh bởi cái điên của mẹ. Với cái gen di truyền, nên thấy ai cho là tôi bất thường, tôi thường rất ngại. Tôi vội ngồi ngay ngắn lại một cách hối lỗi. Tôi nghe Vũ nói:

- Thế nào? Thanh Thanh. Hôm nay cô có tâm để học không? Nãy giờ tôi đoán là tôi đã làm một việc rất hoài công. Chẳng có một cái chữ nào chui vào đầu cô cả. Nếu cô không muốn học, thì buổi học hôm nay sẽ ngưng lại ở đây vậy?

- Ơ! Tôi lúng túng một cách kỳ cục. Tôi không muốn Vũ về lúc này. Vì nếu Vũ về tôi phải đối diện với Quân, nên nói- - Em xin lỗi, em sẽ cố gắng nghe đây, ban nãy em cũng có nghe chứ?

- Được rồi - Vũ nghiêm giọng nói - Vậy thì Thanh Thanh hãy nói lại cho tôi biết xem, ban nãy tôi đã giảng đến đâu rồi?

- Anh đang giảng đến... giảng đến... mắt tôi rảo trên bàn cố tìm ra một chứng tích gì về bài học. Nhưng chẳng có gì cả. Và chợt nhiên tôi nhớ ra con lúc lắc - À, đúng rồi anh đang nói đến chuyện đánh bạc.

Tôi nói một cách mừng rỡ. Có lẽ Vũ đang giận lắm. Nhưng thấy cái thái độ trẻ con của tôi, anh chàng lại mềm lòng đi, không nổi rầy. Nhưng Vũ vẫn chưa hết bực dọc:

- Đánh bạc? Nhưng tại sao tôi lại nói đến chuyện đánh bạc chứ?

- Cái đó... cái đó thì... tôi quay lại chớp chớp mắt nhìn Vũ rồi chịu thua. Tôi nói - Em cũng không biết.

- Sao lại không biết? Tôi đang dạy Thanh Thanh học cơ mà?

Tôi bối rối, nhưng cũng phản ứng thật nhanh:

- Ồ... anh làm gì mà hung dữ vậy chứ?

Lời của tôi có tác dụng ngay. Sắc mặt của Vũ dịu hẳn xuống, anh chàng thở dài rồi nói:

- Thôi được rồi. Bây giờ chúng ta bắt đầu trở lại. Lần này Thanh Thanh phải chú ý lắng nghe nhé... Nếu mà thi rớt đại học

là quê lắm. Thanh Thanh sẽ làm tôi mang tiếng cả với bác ở nhà. Nay nhìn vào bài.

Trước hết ta định nghĩa thế nào là xác suất... và Võ bắt đầu trở lại. Võ là con người như vậy đó.

Không biết Võ có biết chuyện tình cảm giữa tôi với Kiến Quân không, có điều chàng rất tỉnh. Khi đến nhà là chỉ lo dạy học chứ không nói năng gì đến chuyện khác.

Và mùa hè lạnh lẽ trôi qua. Kiến Quân rồi phải khăn gói lên đường trở lại thành phố. Mặc dù giữa chúng tôi như đã có tình yêu. Nhưng mà không hiểu sao, tôi lại chẳng có một chút bứt rứt gì về chuyện chia ly cả. Tôi như một kẻ đầy mâu thuẫn. Sự ra đi của Quân tuy có tạo khoảng trống tình cảm, nhưng cũng khiến tôi thấy nhẹ nhàng. Buổi tối trước ngày Quân lên đường, Quân đã đi vào phòng tôi, chàng ôm tôi hôn nồng nhiệt. Nhưng những nụ hôn hôm đó hình như quá thô bạo, không gây hứng thú cho tôi. Trái lại chỉ tạo thêm mặc cảm. Từ tiềm thức, tôi cảm thấy như người mẹ điên của tôi đang núp ở một góc cạnh nào đó trong phòng đang theo dõi từng hành vi của tôi. Và chính cái cảm giác đó, làm cho nụ hôn kia trở nên tội lỗi khiến tôi sợ hãi và mất cảm giác hứng khởi.

Kiến Quân đang hôn, chợt đẩy tôi ra, hỏi:

- Thanh Thanh, em làm sao thế?

Tôi lắc đầu:

- Không có gì cả.

Kiến Quân chăm chú nhìn tôi, như muốn tìm kiếm một cái gì đó. Rồi chàng nói:

- Nhiều lúc, tôi thấy em thật nhiệt tình, nhưng đôi lúc nó lạnh lùng làm sao đấy. Anh thấy em khác người thế nào ấy.

Tôi im lặng chẳng nói gì. Kiến Quân lại siết chặt tay tôi trong tay chàng chàng:

- Thanh Thanh, em có biết là... Anh yêu em lắm không?

Tôi gật đầu, chàng hỏi tiếp:

- Vậy thì... Em có yêu anh không?

Tôi không đáp. Bởi vì khuôn mặt của mẹ tôi không cho tôi đáp, tôi chỉ mở to đôi mắt nhìn. Quân có vẻ nóng nảy. Chàng kéo tôi sát bên chàng rồi nâng cằm tôi lên, hỏi:

- Nếu em cho là không biết, thì để anh nói cho em nghe nhé. Em yêu anh... và anh sẽ dạy cho em biết tình yêu là thế nào? Em phải hôn anh thế này đây.

Rồi chàng lại cúi xuống. Cuồng nhiệt hôn lấy tôi, Quân làm tôi muốn nghẹt thở. Và cái phản xạ tự nhiên làm tôi phải vòng tay qua cổ chàng. Tôi thấy mình như chơi với, bay bổng đến nơi nào đó. Nhưng rồi tôi lại rùng mình. Cái lạnh chạy dài trên sống lưng, làm tôi đẩy Quân ra. Tôi nhìn quanh khắp phòng tìm kiếm. Hình như mẹ đứng đâu đấy với đôi mắt nghiêm khắc lại nhìn tôi. Kiến Quân hỏi:

- Em làm sao nữa vậy? Có chuyện gì chứ?

- Em cũng không biết- Tôi nói - Em cũng không biết tại sao nữa.

Kiến Quân nhìn tôi thật lâu, rồi không hiểu nghĩ sao, chàng nói:

- Thế này anh không chịu được, em có đồng ý là chúng mình đính hôn nhau trước không?

Tôi lắc đầu, viện cớ:

- Chúng ta là anh em, không thể như thế được.

Quân trừng mắt:

- Tôi họ La còn em họ Từ, làm sao gọi là anh em? Vả lại mình nào có cùng dòng máu đâu? Tôi cũng đã nghiên cứu luật pháp rõ ràng. Chúng ta có thể kết hôn với nhau một cách hợp pháp, tự nhiên mà không sợ ai dè xiên cả

Tôi cũng biết chuyện đó nhưng tôi kiếm kế hoãn binh:

- Em còn nhỏ quá. Em thấy là tốt nhất chỉ nên lập gia đình sau khi đã tốt nghiệp đại học

Kiến Quân nhìn tôi chau mày. Chàng suy nghĩ gì đó, rồi buông tôi ra, chàng nói:

- Thôi được, anh lên thành phố và mong là dịp nghỉ tết tới về đây sẽ thấy em đổi ý kiến.

Rồi chúng tôi đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, trời còn tờ mờ sương, khi tôi còn chưa thức dậy thì Kiến Quân đã ra đi. Mãi tháng sau, khi dịp nghỉ tết đến chàng mới quay về. Lúc trở về, Kiến Quân vẫn nuôi hy vọng. Nhưng thật ra thì cái tình trạng mâu thuẫn trong tôi vẫn không thay đổi. Kiến Quân càng nhiệt tình, tôi càng trốn lánh, càng sợ hãi. Mặc dù trong tiềm thức, tôi lại rất khao khát được gần chàng. Tôi như một kẻ mà thần kinh có vấn đề. Một thứ tâm thần phân liệt. Lúc Quân hững hờ, thì tôi đau khổ nhớ nhung. Nhưng khi Quân tìm đến, thì tôi lại tìm cách lẩn tránh. Cái tình trạng đó càng khiến cho Quân bức tức, nóng nảy. Nhưng rồi khi cơn giận nguôi đi, Quân lại phải xin lỗi. Tôi thì càng lúc thấy tinh thần căng thẳng, tôi đau khổ, nhưng lại không thể bày tỏ cho Quân biết cái mặc cảm phạm tội khi quá thân mật với chàng. Khuôn mặt xanh xao của mẹ, hình như lúc nào cũng sáng sủa hiện ra để trách cứ tôi. Cứ thế tôi đau khổ.

Rồi ngày nghỉ tết lại qua. Cuộc sống trở lại phẳng lặng như cũ. Tôi dồn hết tâm trí vào việc học. Kết quả tôi tốt nghiệp cấp III đạt loại giỏi. Lại được tuyển thẳng vào trường đại học Thành Công. Trường đại học ở Đài Loan, phần lớn theo chế độ nội trú. Nên bốn năm ở đại học, tôi ở luôn trong trường. Thỉnh thoảng trong dịp hè tôi cũng có quay về Cao Hùng, và dĩ nhiên là có gặp lại Kiến Quân. Nhưng tình trạng mâu thuẫn về tình cảm giữa chúng tôi cũng chưa được cải tiến. Khi tôi lên năm thứ hai, thì Kiến Quân cũng đã ra trường. Vì tôi, chàng đã bỏ mất một chỗ làm béo bở ở Đài Bắc, để nhận một nhiệm sở khiêm tốn ở một xí nghiệp quốc doanh phía nam. Tôi biết Quân làm như vậy là để được gần gũi và để cạnh chừng tôi.

Bây giờ, vì tôi đã học đại học, nên Võ không phải kèm cặp bài vở cho tôi nữa. Nhưng anh chàng vẫn cứ đến, đến một cách đều hòa. Mỗi lần có tôi ở nhà, Võ cũng ghé qua. Không để làm gì. Chỉ ngồi trong phòng khách xem báo, nghe nhạc. Anh chàng thật lạ. Có thể ngồi như vậy suốt mấy tiếng đồng hồ liền. Lẳng lặng không nói, không động đến ai.

Võ làm cả nhà tôi ngạc nhiên. Lúc đầu người nhà còn sợ Võ buồn. Ngồi tán gẫu với chàng. Nhưng sau thấy Võ hình như thích ngồi một mình hơn nên lại thôi. Gần như ai cũng thắc mắc Võ đến với mục đích gì? Võ trái lại như rất thoải mái khi được ngồi một

mình trong phòng khách nhà tôi, nhưng cứ như vậy hoài thì Kiến Quân nghi ngờ. Có lần Quân bực dọc, nói toẹt với tôi:

- Cái anh chàng Nhất Vỹ này, chắc hẳn đến đây vì em đấy.

- Vì em sao không lên tiếng?

Tôi cười hỏi.

- Cần gì lên tiếng, người ta chỉ cần kiên nhẫn ngồi như vậy, lâu ngày là em sẽ phải xiêu lòng thôi.

Quân nói, tôi chỉ cười. Làm gì có chuyện đó. Bởi vì trong đầu tôi, từ nào đến giờ chưa hề nghĩ đến chuyện có tình yêu với Vỹ. Cái anh chàng sống như chiếc máy. Lại không biết nịnh đầm. Ai yêu cho được? Kiến Quân khéo là đa tâm.

Và như để trải nghiệm điều mình đã nghĩ. Sau đó, khi Vỹ đến nhà. Quân đã cố tình giả vờ như rất thân mật với tôi. Đứng trước mặt Vỹ nói chuyện, Quân còn vòng tay qua người tôi, đôi lúc nắm lấy tay tôi cột nhà. Nhưng mà Vỹ vẫn tỉnh bơ, chàng cứ cầm đầu đọc báo như chẳng thắc mắc gì hết. Sau mấy lần thử thách như vậy. Quân có vẻ yên tâm. Không còn để ý chuyện Vỹ đến nhà tôi nữa. Có lẽ Quân nghĩ Vỹ vì sống xa nhà nên thích có một điểm thân mật nào đó để ngồi chơi thôi. Nhưng sự đời nào có bình thản như vậy. Có nhiều thứ phải đến đã đến, mà lại đến một cách bất ngờ nữa và nó lại không giống như ý ta.

Năm đó tôi vừa tốt nghiệp đại học.

CHƯƠNG 4

Sau bốn năm đại học, tôi đã trưởng thành.

Hôm ấy, cả nhà ngồi quây quần trong phòng khách nói chuyện. Chuyện thì đủ thứ, sau cùng đề cập đến tình trạng của tôi và Kiến Quân. Thật ra thì chuyện hai đứa gần như ai cũng biết. Chỉ thiếu một lễ cưới thôi. Bây giờ tôi cũng đã trưởng thành, thì đề cập đến chuyện tác hợp cũng là một điều rất hợp lý. Vậy mà không hiểu sao, tôi lại thấy căng thẳng. Khi cha tôi đưa ra ý kiến là lễ cưới nên cử hành càng sớm càng tốt. Tôi đã thấy như bị đe dọa. Tôi ngồi cuộn người trong ghế, cứ cắn miết cái móng tay. Mọi người thảo luận vui vẻ, còn tôi thì yên lặng. Có một bóng ma vô hình đâu đây, ngăn cách tôi với mọi người. Sau đó, dì Huyền nói :

- Theo tôi thì, lễ cưới nên cử hành trong mùa thu là hay nhất. Không cần phải rình rang lắm cũng khỏi phải mua nhà riêng. Toà nhà này khá rộng, ta chỉ cần nới rộng căn phòng của Kiến Quân ra gấp đôi là được. Cho chúng nó ở chung nhà với mình, có phải là đỡ buồn tẻ hơn không?

- Ý kiến của em khá hay, nếu chúng không phản đối ta thông qua. Chắc không còn vấn đề gì nữa chứ?

Cha nói và quay qua nhìn chúng tôi, rồi như chợt nhớ ra điều gì thú vị lắm, người cười với dì Huyền, tiếp :

- Bây giờ mọi thứ coi như ổn cả, tôi chỉ còn một thắc mắc, mà không biết phải giải quyết làm sao đây.

Dì Huyền tròn mắt hỏi :

- Chuyện gì vậy anh?

Cha gãi đầu, rồi làm ra vẻ bức rứt :

- Chúng lấy nhau đã đành, nhưng mà sau này khi có con, bất luận con trai con gái gì cũng được. Nhưng lúc đó lũ cháu nó sẽ gọi ta là gì nè? Gọi là ông nội bà nội hay ông ngoại bà ngoại mới phải lẽ? Phải tính trước chứ bằng không chúng sẽ gọi lung tung.

Lời của cha khiến dì Huyền và Kiến Quân cười lớn. Chuyện buồn cười lắm ư? Tôi hết nhìn cha, nhìn dì Huyền rồi nhìn Kiến

Quân. Khuôn mặt của mẹ tôi, ánh mắt trách móc và cái quan tài đen lại như hiện rõ trước mặt. Và chợt nhiên tôi thấy cái lạnh chạy dài trên cột sống. Tôi sợ hãi nhìn quanh tìm kiếm. Mồ hôi lấm tấm trên trán. Tay tôi lạnh buốt. Và bất chợt, tôi đột ngột đứng dậy, rồi hét :

- Không !

- Cái gì không?

Mọi người ngồi quanh tôi đã ngạc nhiên.

Cha tôi chau mày... Bấy giờ, tôi mới nhận ra sự lạc điệu của mình, tôi ấp úng nói :

- Dạ... Dạ... Con chưa muốn lập gia đình.

Lời của tôi làm Kiến Quân quay qua. Chàng tròn mắt:

- Thanh Thanh, em nói thế là thế nào chứ? Em đâu có phải là trẻ con nữa đâu.

Tôi lặp lại :

- Em chưa muốn lập gia đình.

Kiến Quân tái mặt, và mỗi khi như vậy tôi biết chàng sắp nổi nóng. Quân nhìn tôi, bậm môi rồi nói :

- Tôi hiểu rồi, không phải là em không muốn lập gia đình. Mà chỉ có nghĩa là... Em không muốn lấy tôi. Phải không? Em đã gặp thằng nào trong thời gian học ở đại học chứ?

Thật ra thì, tôi cũng biết là mình khá đẹp. Trong khoảng thời gian dài ở đại học, tôi không phải là không có bạn trai đeo đuổi. Nhưng tôi như một cây hoa trong vườn đã có chủ nên tôi đã từ chối tất cả. Vậy mà bây giờ Kiến Quân lại nói vậy. Tôi sợ hãi :

- Không, không...

- Không, làm sao chứ?

- Em không có một bạn trai nào khác ngoài anh.

Cha thấy tình hình căng, vội hỏi tôi :

- Con làm sao vậy Thanh. Con thấy trong người thế nào?

Dì Huyền nãy giờ ngồi yên lặng. Dì nhìn tôi như dò xét, rồi bỗng nói :

- Thanh Thanh, tự nhiên sao tái người vậy? Có thấy trong người thay đổi gì không? Hay là đi gọi bác sĩ đến khám cho con được chứ?

Thật ra thì giọng hỏi của dì đầy vẻ quan tâm, chứ không hề có ý khác. Nhưng lúc đó không hiểu sao tôi lại giống như một chú nhím tự vệ, đầy phản kháng. Thế là tôi trợn mắt :

- Dì nói sao? Gọi bác sĩ đến à?

Dì Huyền vẫn vô tình :

- Vâng, dì mới quen một ông bác sĩ, từ nước ngoài mới về. Ông ta là một tiến sĩ về tâm lý học. Dì nghĩ, con cũng không có bệnh gì đâu, chẳng qua vì tinh thần căng thẳng quá. Con đến gặp ông ấy đi, cứ trút hết những vướng mắc thâm kín trong lòng. Dì nghĩ là ông ta có thể giúp ích được nhiều cho con.

Tôi quay sang dì Huyền. Con giận chột bùng lên trong đầu. Tôi đứng đây, bao nhiêu ả ức tích trữ trong người mười mấy năm qua chột như một cơn hồng thủy phá vỡ đê, như kho thuốc súng bị châm ngòi, tôi trợn mắt mà nói lớn đến độ tôi không ngờ :

- Dì nói sao? Dì bảo tôi phải đi gặp bác sĩ tâm thần, phải không? Dì cho là tôi điên? Điên giống mẹ tôi chứ gì? Hừ, dì lầm rồi, tôi đã không chịu lấy Kiến Quân là một lý do khác chứ không phải bởi vì tôi có bệnh, dì hiểu không? Nhưng mà tại sao bắt buộc tôi phải lấy Kiến Quân chứ? Mấy người nghĩ là tôi điên ư? chẳng lẽ không lấy Kiến Quân là tôi sẽ không lấy được ai khác à? Hừ... mấy người lầm rồi. Tôi sẽ không là vợ của Kiến Quân. Mãi mãi không là vợ của anh ấy. Vì tôi căm thù các người. Căm thù hết tất cả !

Rồi tôi ôm mặt khóc, tôi chạy về phía cửa phòng tôi. Nhưng chưa đến nơi, tôi đã quay lại, chỉ dì Huyền bồi thêm một tiếng :

- Tôi cho dì biết, dì tưởng tôi không biết sự thật à? Lầm rồi. Mấy người đã bức thì tôi nói đây. Chính dì và cha đã làm mẹ tôi đau khổ mà điên rồi chết, tất cả đều là những kẻ sát nhân, lại làm ra vẻ như vô tội... Tôi biết chuyện này mười mấy năm nay rồi, nhưng tôi không nói... Bây giờ mấy người còn muốn tôi điên nữa. Tôi sẽ không ngu đâu mà điên. Mãi mãi tôi sẽ không điên.

Nói xong tôi chạy ngay vào phòng riêng, cài kín cửa lại. Sự xúc động cực điểm làm đầu tôi choáng váng, mắt tôi hoa lên. Chưa đến giường tôi đã ngã ập xuống như một thân cây đổ. Sau đấy tôi không còn biết gì hết...

CHƯƠNG 5

Sau cái đêm đó, tôi đã ngã bệnh, bệnh thật lâu, hơn cả tháng trời. Tôi bị sốt cao, mê sảng. Cha phải đưa tôi vào bệnh viện, nằm điều trị ở đấy cả một mùa thu. Khi thần trí tôi hồi phục, thì người đầu tiên tôi muốn gặp là Kiến Quân. Tôi không nói ra, chỉ nằm trên giường bệnh mong chờ. Có điều Kiến Quân không đến. Con người rõ là vô tình. Ngoài miệng nói là thương yêu. Nhưng khi có việc thì trốn mất. Tôi nằm đấy thất vọng, đau khổ, lặng lẽ khóc. Tôi chỉ khóc khi có một mình. Lúc cha đến thì tôi lại gạt nước mắt, giả tỉnh không nhắc đến Quân một câu.

Suốt khoảng thời gian tôi nằm trong bệnh viện, chỉ có một mình cha và Nhất Vỹ vào thăm. Quân không đến mà dì Huyền cũng không đến. Cha thì chỉ hỏi han sức khỏe thế nào? Thích đọc sách hay món ăn gì không chứ. Người không biết sẵn đón hay giúp được gì cả. hình như người cố tránh không nhắc gì đến chuyện hôn nhân của tôi với Kiến Quân, cũng không nhắc lại chuyện không vui cũ của mẹ.

Nằm trong bệnh viện, tôi thấy thật cô độc. Tôi cứ nằm đấy nhìn mãi lên trần nhà. Trong phòng bệnh cái gì cũng màu trắng một cách đơn điệu. Màu trắng của tang chế! Tôi chột giật mình, không dám nghĩ tiếp.

Một hôm, Nhất Vỹ vào thăm, chàng là con người ít nói. Chỉ hỏi vợ vẫn một vài câu rồi ngồi yên cạnh giường mở quyển sách ra. Vỹ đã ngồi như vậy, hơn ba tiếng đồng hồ với quyển sách trên tay. Nhưng tôi không phàn nàn, trái lại... trong khi tình cảm trống trải, cô đơn thì sự hiện diện của Vỹ đã là cả một sự an ủi. Tôi chột thấy thương Vỹ. Nước mắt trào ra má, tôi nắm lấy tay Vỹ nói:

- Anh Vỹ, cảm ơn anh.

- Hừ!

Vỹ chỉ "hừ" rồi ngồi yên. Tôi hỏi tiếp:

- Anh Vỹ, anh có thương em không?

- Hừ.

Lại "hừ". Hình như với Võ, sự diễn đạt tình cảm chỉ bằng một tiếng "hừ". Tôi còn chưa hiểu ý Võ, thì trước khi ra về, Võ chợt hỏi tôi:

- Thanh Thanh này, em sắp lành bệnh rồi chứ?
- Dạ.
- Vậy thì, bao giờ lành bệnh, mình làm đám cưới nghe?

Lời của Võ quá bất ngờ làm tôi giật mình. Nhưng ánh mắt lúc đó của Võ rất thành khẩn. Vậy là chàng nói thật chứ không nói đùa. Tôi hỏi rõ lại :

- Anh cầu hôn tôi đấy ư?
- Ừ - Võ gật đầu nói - Thanh Thanh thấy sao?

Tôi nằm yên. Cái cách cầu hôn này của Võ quá lạ. Tôi không thương Võ. Tôi không rung động được trước một cái máy Nhưng mà... tôi nghĩ, Nhất Võ dù gì cũng biết đến tôi, ghé thăm tôi, chàng còn có tình cảm với tôi. Còn Kiến Quân?... Hoàn toàn không đoái hoài hỏi han đến. Cả dì Huyền nữa. Mẹ con họ là những người vô tình. Rồi tôi lại nghĩ đến ngôi nhà tôi đã ở. Ở đấy có quá nhiều thứ cần tôi phải chạy trốn. Tôi không muốn quay về cái nhà đó nữa. Thế là tôi khóc. Và trong khi khóc, tôi đã gật đầu với Võ.

Dáng dấp tôi vốn đã thon thả, sau cơn bệnh lại gầy hơn. Tôi như một bộ xương biết đi. Nằm trên giường đã quen, khi bước xuống đất tôi có cảm giác phiêu diêu của người đi trên mây. Tôi nghĩ mình lúc đó hẳn xấu lắm. Và mong rằng hôm xuất viện về nhà, đừng để Kiến Quân thấy mặt. Nhưng cái khéo lo của tôi chẳng có nghĩa lý gì. Lúc xuất viện về nhà, cha là người đến đón. Chẳng thấy dáng Quân đâu, dù hôm ấy là ngày chủ nhật.

Đến nhà, tôi đi thẳng vào phòng riêng của mình. Cũng chẳng gặp Kiến Quân. Dì Huyền ân cần chăm sóc tôi. Dì như quên bằng chuyện xảy ra hôm trước. Dì cũng không nhắc đến Kiến Quân. Tôi đoán có lẽ Quân bận công tác xa. Nhưng chờ mãi hết mùa thu mà Quân cũng không về. Rồi mùa đông đến. Trong suốt cái khoảng thời gian tôi chưa bình phục hẳn, chỉ có cha, dì Huyền là lo lắng cho tôi. Kiến Quân cứ đi biệt, Võ thì đến gần như hàng ngày. Con người cù lùn đó hình như không biết nói chuyện tình yêu. Đến hỏi han mấy câu, là ngồi xuống cạnh lấy quyển sách mang theo ra đọc. Đọc miết cho đến lúc đứng dậy ra về. Tôi thấy Nhất Võ hiền như bụt. Lúc đó tuy bực mình, nhưng tôi đã nghĩ như vậy cũng tốt thôi.

Có một ông chồng như vậy, không có cái nồng cháy, say đắm, thì cũng sẽ bớt đi những dỗi hờn, trẻ con, khỏi phải thất vọng. Giống như mặt nước hồ thu. Cuộc đời rồi sẽ trôi đi trong sự phẳng lặng, như vậy cũng xong một đời.

Vỹ là con người khá mê đọc sách. Xin đan cử thí dụ: Có một lần tôi tò mò khi thấy Vỹ đọc, tôi hỏi :

- Anh đang đọc gì đấy?
- A.Q. Chính truyện (Lỗ Tấn).
- Quyển truyện đó em có đọc qua, tuyệt quá.
- Vâng, đấy là một "bài ca tổng hợp" (Pablo Neruda - Chi Lê).
- Anh chàng AQ sống trong cái thời buổi nhiều nhường...
- Vâng , như một "Chùm nho uất hận" (J. Steibok - Mỹ
- Nhiều lúc em thấy AQ như một "Chàng ngốc" (F.M. Dostoievski - Liên Xô).
- Nhưng sống trong thời buổi đầy "Bão táp" (Shakespeare - Anh) như vậy, đôi lúc lại phải như "Người quả phụ khôn ngoan" (Gôn đô ni).
- Em thấy thì anh chàng AQ tiêu cực quá !
- Không hẳn. Trong một xã hội đầy "Giông Tố" (A. Ostrovski - Nga) thì "Những con người khốn khổ" (Victor Hugo - Pháp) phải hành động như "Cô gái điên" ở say ô (Tean Giraudouse - Pháp) mới tìm được con đường sống em ạ.

Tôi lắc đầu:

- Anh có vẻ lậm sách nhiều quá.

Vỹ cãi lại:

- Sách là "Vương quốc của thế giới này " (A. Carpentier - Cuba).
- Nhưng chỉ nên đọc một cách vừa phải.
- Anh mà không đọc sách, lại cảm thấy mình như "những linh hồn chết" (N. Gogol - Nga)

Thế đấy. Vỹ là như vậy đấy.

Nhưng sau cơn bệnh, tôi thấy lòng mình như trở hẳn ra. Kiến Quân cũng đã bỏ đi rồi chẳng có gì để tôi thiết tha với cuộc

đời này nữa. Hay là lấy chồng? lấy chồng để thay đổi cách sống xem sao?

Thế là... với sự ưng thuận của cha. Tôi đi lấy chồng.

Nhất Vỹ là chồng tôi. Hôm cử hành lễ cưới, Kiến Quân cũng không về tham dự. Không biết là Quân có biết không? Nhưng tôi cũng không hỏi. Cái chuyện xảy ra tối hôm ấy đã làm lỡ dở mọi thứ. Bây giờ tôi có chồng. Âu cũng là định mệnh vậy.

Sau lễ cưới chúng tôi đến hồ Bích Đàm hưởng tuần trăng mật.

Hồ Bích Đàm, khung cảnh khá hữu tình. Ở đây mây nước đều như thơ. Nhất là bấy giờ lại là mùa xuân. Những cây anh đào trở đầy hoa bên sườn núi, tạo thành một màu hồng rực rỡ. Thời tiết lại ấm áp. Chúng tôi mượn một túp lều tranh bên bờ hồ nghỉ ngơi. Nhưng cái tuần trăng mật của chúng tôi lại không mật ngọt như bao nhiêu quyển tiểu thuyết tình yêu đã diễn tả. Hình như chỉ có tôi là nghĩ đến cảnh đẹp. Còn Nhất Vỹ? Đi đâu cũng cầm quyển sách trên tay. Ra khỏi nhà chỉ một ít lâu, là lại chọn một gốc cây ngồi xuống giở sách ra đọc. Nhiều lúc tôi thấy Vỹ như yêu sách nhiều hơn cả tôi.

Chuyện đó khiến tôi thất vọng. Nhưng rồi, một tháng trăng mật rồi cũng trôi qua nhanh chóng. Chúng tôi quay về nhà.

Vỹ được cha tặng cho một biệt thự nhỏ làm quà cưới. Chúng tôi sống chung ở đây, thỉnh thoảng lại về thăm cha. Và một bữa tình cờ tôi nghe cha tiết lộ. Sau cái đêm bão tố đó, Kiến Quân đã bỏ nhà ra đi. Còn đi đâu thì chẳng ai biết, Quân cũng không hề thư từ gì về nhà cả. Tôi nghĩ, Quân đã rất giận tôi. Nhưng mà biết làm sao bây giờ, khi lòng đã không kiềm chế được? Một lần khác, khi chỉ có một mình tôi và cha trong phòng, cha đã nắm tay tôi nói:

- Thanh Thanh này, con đừng nghi oan cho dì Huyền. Mẹ con điên không phải là vì dì ấy mà vì một nguyên nhân khác.

Tôi quay qua, nhìn thẳng vào mặt cha. Phải chăng người định biện bạch cho người yêu của mình?

- Vậy thì vì nguyên nhân nào?

Tôi hỏi. Cha đã ngân ngừ một chút, rồi nói:

- Đó là vì một người đàn ông không phải cha!

- Không, con không tin, cha nói dối - Tôi đã hét lên. Tôi nghĩ là cha đã đem một bóng mà nào đấy ra để đỡ tội cho di Huyền. Nếu di Huyền không cướp cha thì mẹ con làm sao diên được chứ?

Cha đã lắc đầu :

- Không, còn lắm rồi, cha nói thật với con đấy. Mẹ con và người đàn ông kia đã yêu nhau trước khi mẹ lấy cha. Con có biết không. Trước kia, gia đình của cha và mẹ con ở cạnh bên nhau. Ông nội và ông ngoại con lại là bạn tâm giao nhau, nên ai cũng nghĩ là không sớm thì muộn cha với mẹ sẽ lấy nhau. Ngay chính cha cũng nghĩ như vậy... Bởi vì cha và mẹ đã chơi thân nhau từ nhỏ. Mỗi ngày cha và mẹ con cùn cặp sách đến trường. Cha học cao hơn mẹ hai lớp. Nhưng điều đó nào có nghĩa lý gì? Mọi chuyện đã diễn biến một cách tốt đẹp thì cha vào đại học. Trường đại học cha học ở tận Bắc Kinh xa nhà hàng cây số, nên để thuận tiện cho việc học, cha theo chế độ nội trú. Một học kỳ ba tháng mới về nhà một lần. Chính cái lúc đó, chuyện đã xảy ra. Mẹ con trong thời gian vắng cha, đã yêu một anh chàng ca sĩ không chuyên. Không những nghề nghiệp hẳn không cố định, mà cả cuộc sống của hẳn cũng rày đây mai đó. Ông ngoại con hay được, đã ngăn cản. Ông không muốn con gái mình có một kiếp sống phiêu lưu.

- Lệ Uyên, cha không đồng ý con giao du với tay hát rong đó.

- Nhưng hát có gì là xấu đâu cha. Đi hát cũng là một nghề nghiệp?

- Một nghề nghiệp chết đói thì có, cha nghĩ hát chỉ là một cái thú tiêu khiển thôi.

- Cha không thấy là ở Mỹ có Elvia Presley, ở pháp có Johny Holyday, ở Anh có John Lennon đều trở thành tỉ phú nhờ hát ư?

- Nhưng đó là chuyện ở bên Mỹ, bên trời Âu. Còn đây là cái xứ Đài Loan. Con có thấy ai làm giàu nhờ đi hát không? Hay là đến lúc cuối đời phải chết như một tay ăn mày? Hãy thực tế một chút con ạ. Con còn nhỏ, hãy cố lo tốt nghiệp phổ thông trước đã, lên đại học có công ăn việc làm đàng hoàng rồi hãy nghĩ đến chuyện tình yêu. Cha thấy là thằng Chu Cần mới là đứa chân đạp đất, thực tế và có tương lai. Ông ngoại con đã đánh giá cha như vậy. Nhưng bây giờ mẹ con đang chìm đắm trong tình yêu. Mẹ con nào có nghĩ đến cha? Thế là mẹ lại tiếp tục giao du với tay ca sĩ đó. Để ngăn chặn mối tình không được chấp nhận đó ông ngoại con

bắt mẹ con nghĩ học và nghiêm khắc canh chừng. Mặc dù vậy như cô ấy vẫn liên lạc với người yêu. Cuộc tình vô vọng đó gây đau khổ cho mẹ con không ít. Ngoại con không muốn con gái mình sa chân vào chỗ khổ nên lại sang hội ý với nội con, và người cho gọi cha về. Bấy giờ cha mới là sinh viên năm thứ hai. Cha thì lúc nào cũng yêu mẹ con. Cái tình yêu của cha đã sẵn có từ lúc cha mới vừa lớn. Chính vì cha yêu mẹ con nên cha cũng đau khổ vô cùng khi biết mẹ con không yêu cha. Nhưng cái tự ái của người đàn ông nhiều lúc thành ngu muội. Biết không được mẹ con yêu, nhưng khi nghe ngoại con gợi ý, cha đã chấp thuận ngay. Cha hứa sẽ cưới mẹ con ngay sau khi cha ra trường.

- Anh Chu Cần, tại sao anh hành động như vậy? Anh biết là tôi không yêu anh mà?

Mẹ con đã gặp cha và thẳng thắn đặt vấn đề.

- Anh biết chuyện đó. Nhưng anh yêu em.

Cha đã đáp.

- Nhưng tình yêu đó sẽ dẫn đến đâu khi anh chỉ chiếm được cái thể xác vô hồn của tôi?

Mẹ con nói. Cha biết rõ chuyện đó chứ. Nhưng cha vẫn bắt chấp. Con thấy đấy, một cuộc hôn nhân mà chỉ có tình yêu đơn phương, kết quả là cả hai người cùng khổ. Nhưng mẹ con là người đàn bà tốt. Một người đàn bà phương đông hiếu nghĩa trọn tình. Một người gia giáo nề nếp. Khi chưa có chồng thì thôi, mà đã có chồng rồi thì mặc dù không yêu chồng, vẫn làm tròn bổn phận một người vợ... Cái tay ca sĩ kia lại rất chung tình, biết là mẹ con đã có chồng vẫn đeo theo nài nỉ. Kết quả là mẹ con đã trong nỗi đau dằn vặt, chơi vơi giữa ngã ba lòng.... Thanh Thanh... Con bây giờ lớn rồi, hẳn con cũng nhận chân được nỗi đau đó. Và có lẽ vì nỗi ray rứt, nhớ nhung buồn phiền, rồi còn cái lương tâm của một người vợ. Mặc cảm tội lỗi với chồng con. Nên mẹ con bị chứng tâm thần phân liệt mà trở thành điên.

Cha ngưng lại nhìn tôi buồn bã, rồi tiếp:

- Riêng về dì Huyền, thì dì ấy hoàn toàn vô tội, trong chuyện điên của mẹ con. Cha chỉ gặp dì ấy sau khi mẹ con phát bệnh.

Tôi bàng hoàng nhìn cha. Sự thật sao mà đến muộn thế. Thì ra tôi đã lầm. Dì Ba đã nói dối. Dì Huyền vô tội. Vậy mà tôi đã trút hết trách nhiệm lên dì, lên cả Kiến Quân! Tôi thở dài. Nhưng nếu

đó là sự thật thì mọi chuyện bây giờ cũng đã lỡ dở cả. Tôi nhớ đến chiếc kén màu đen. Tôi nghiệp mẹ tôi. Thì ra người nói đến chiếc kén như nhân mà tình yêu đã tạo thành. Mẹ sống với cha mà lại bị chiếc kén trói chặt. Tôi nghiệp cho mẹ ! Chắc mẹ tôi đã khổ lắm. Nhưng còn tôi? Tại sao tôi lại lấy Vỹ khi mình không yêu? Như vậy chiếc kén của Kiến Quân tạo thành kia sẽ thế nào... Tôi lại sa chân vào tình cảnh của mẹ ư?

- Kiến Quân !

Tôi kêu lên. Hình bóng người thanh niên ương ngạnh, ngang ngược như hiện ra trước mắt. Tình yêu mà thù hận lắm lần đã đẩy chàng đi xa mất rồi.

CHƯƠNG 5

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tôi và Nhất Vỹ lấy nhau được một năm thì Kiến Quân như một bóng ma lại xuất hiện. Bây giờ tôi là gái đã có chồng, nhưng sự xuất hiện của Quân đã khiến cho những tháng ngày hoa mộng cũ thức giấc sau cơn đông dài.

Ngồi thu hình trên ghế, tôi chẳng buồn cử động. Tôi đã rời đến độ chẳng còn muốn thở. Sự xuất hiện của Quân, rồi thái độ giận dữ bước nhanh ra cửa, đóng sầm cổng lại của chàng. Nụ hôn vội vàng, nóng hổi còn phảng phất hương vị trên môi. Tôi mở to mắt nhìn ra khung cửa sổ. Nắng chói chang để cho tôi thấy chuyện vừa xảy ra là thật, chứ không phải nằm mơ. Kiến Quân quay về... Nhưng chuyện đó bây giờ nào có liên hệ đến bà Nhất Vỹ nữa chứ.

Mùa xuân! Tiết trời đang độ vào xuân, đúng chứ? Cái mùa đầy sức sống. Mọi vật đã tỉnh giấc sau một mùa đông buốt giá mê ngủ. Cây cối đang đâm chồi nảy lộc. Chim chóc đang hót vang trên cành... Vậy mà lòng tôi lại nặng trĩu. Có cái gì như lở làng hồi tiếc. Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy như có những giọt nước mắt chảy dài xuống má.

- Anh Quân, hãy tha thứ cho em. Anh biết không? Khi biết ra sự thật, em đã khóc thật nhiều. Khóc muốn cạn cả nước mắt, nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi có hối tiếc không còn kịp.

Tôi lẩm bẩm trong miệng. Mong mỗi là Kiến Quân sẽ nghe. Nhưng chàng đã đi xa rồi, làm sao nghe.

Tôi ngồi như vậy đến tận trưa. Cô Thu đã làm xong thức ăn, bày trong phòng ăn, và bước ra mời tôi vào dùng cơm. Đến giờ cơm trưa rồi? Vậy mà tôi chẳng thấy đói... Ngày tháng máy móc như vậy đó. Hết điểm tâm đến cơm tối, xong đến giờ ngủ. Và như vậy là chấm dứt một ngày.

Tôi uể oải đứng dậy đi vào phòng ăn. Chẳng có lấy một chút khẩu vị, dù thịt cá rất là đầy đủ. Tôi chỉ ăn có một chén, rồi quay trở về phòng khách. Vẫn ngồi thu mình trong ghế salon, mắt hướng ra bầu trời ngoài cửa sổ. Mặt trời đang ngã về tây. Ánh

sáng trong phòng dịu dần. Tôi cứ ngồi như vậy. Quan sát cái bóng tối đang chiếm dần từng góc nhà mà đầu hoàn toàn trống rỗng... Tôi như rơi vào trạng thái mộng du.

- Sao giờ này mà không mở đèn?

Chợt nhiên tiếng hỏi làm tôi giật mình. Và tiếp theo đó, ánh sáng tràn ngập gian phòng. Thật chói mắt. Phải một lúc tôi mới làm quen. Tôi thấy Nhất Vỹ đang cởi giày. Xong bước tới ngồi đối diện với tôi. Chàng có vẻ mệt mỏi sau một ngày làm việc.

- Anh mới về đấy à?

- Ừ.

Tôi gọi cô Thu rót nước cho Vỹ, lấy khăn mặt ướp lạnh cho chàng lau mặt. Vỹ có vẻ tươi tỉnh hơn.

Và chàng lấy thuốc ra đốt. Từng lọn khói tròn bay lên, bay lên, tan dần. Đó là những chiếc vòng định mệnh ư? Tôi ngồi ngay người lại, định kiếm chuyện gì đó nói để phá tan cái không khí nhạt nhẽo trong phòng. Nhưng chưa kịp làm thì Vỹ đã mở cặp táp ra, lấy một quyển tạp chí kỹ thuật, chàng không hề nhìn tôi, chàng chỉ quan tâm đến sách vở, báo chí.

Vỹ mở ra và bắt đầu đọc. Tôi không chịu được, tăng hắng một tiếng, rồi nói:

- Anh!

- Hử?

Đôi mày Vỹ chau lại, nhưng mắt vẫn không rời trang báo. Tôi thật khó chịu. Không biết những người chồng khác thế nào? Họ có "lạnh" đến độ như vậy không? Nếu vậy cưới vợ để làm gì? Sách vở thường nói đến " Gia đình hạnh phúc" cơ mà? Hạnh phúc là thế này đây sao?

Tôi lại kiếm chuyện nói:

- Hôm nay, anh Kiến Quân có đến đây.

- Vậy à?

Vỹ hỏi mà mắt không rời tờ báo, anh chàng không hề quan tâm đến chuyện đó.

Tôi càng khó chịu. Không những chỉ khó chịu mà còn có một chút giận dữ. Tôi trừng mắt nhìn Vỹ, rồi khiêu khích:

- Anh Vỹ , anh có biết là ngày xưa tôi và Kiến Quân đã từng yêu nhau không?

Tôi nói lớn. Không biết là vì ý nghĩa câu nói hay là vì giọng nói của tôi quá lớn, mà Vỹ giật mình, quay lại:

- Hử, em nói gì?

- Tôi nói cho anh rõ... Kiến Quân đã từng là người yêu của tôi.

Tôi lặp lại và chờ đợi. Nhưng phản ứng của Vỹ thật đáng thất vọng, anh ta nhìn tôi dò xét, rồi gật gù :

- À... Vậy à?

Rồi lại cúi xuống, tiếp tục đọc báo.

Tôi chồm người tới trước, chống tay lên cằm nhìn Vỹ ngạc nhiên. Con người sao lạ vậy? Trên đời này có những ông chồng có trái tim bằng đá như vậy ư?

Không khí trong phòng ngưng đọng. Yên tĩnh một cách mệt mỏi. Sau đấy tôi lắc đầu. Vậy là hết thuốc chữa. Tôi chợt có cái ao ước. Phải chi cái cặp mắt kính cận kia bỗng nổ tung đi, để Vỹ không còn đọc thấy gì hết. Nhưng cái ao ước của tôi không bao giờ xảy đến.

Tôi khiêu khích Vỹ một lần nữa:

- Anh Vỹ này, anh có biết là... Mãi đến bây giờ tôi vẫn còn yêu Kiến Quân không?

Vỹ chợt kéo cặp mắt kính xuống, rồi nhìn tôi.

- Hử? Em vừa nói cái gì?

Tôi cất cao giọng:

- Em nói là mãi đến bây giờ em vẫn còn yêu...

- Yêu ai?

- Kiến Quân.

- À !

Vỹ à, rồi nhìn tôi với nụ cười.

- Thôi, em bây giờ lớn rồi, nào có phải là con nít đâu mà cứ nói đùa mãi. Yên đi, để anh đọc báo nào.

Con người của Vỹ lúc nào cũng vậy. Sống khép kín và không nhìn vào thực tế. Vỹ lúc nào cho là tôi vẫn bé bỏng. Thật chán nản. Tôi ngồi ngả lưng ra sau. Mắt nhìn lên trần nhà. Có một con thằn lằn đang tìm mồi trên đấy. Phải chi tôi là chú thằn lằn kia thì sướng biết bao.

Vỹ lại cúi xuống tiếp tục đọc báo. Và tôi biết có nói thế nào cũng vô ích thôi.

*
* *

Sau khi dùng cơm tối xong Nhất Vỹ vào thư phòng đọc sách. Chỉ có một mình tôi ngồi ngoài phòng khách. Không có việc gì làm, tôi dũa móng tay... Nhưng rồi mười ngón tay cũng hết. Thời gian như đã chết tự bao giờ. Tôi không chịu nổi cái không khí này nữa. Tôi lựa một bộ áo tươi nhất, nổi nhất để mặc. Chiếc áo dài đen bông đỏ chói. Chung quanh mép áo lại viền thêm kim tuyến sắc sỡ. Tôi lại đánh son môi đỏ, phấn hồng đậm, chân mày thật đen. Nhìn vào gương, tôi hoàn toàn biến thành con người khác. Nhưng tôi vẫn chưa hài lòng. Tôi vẫn tóc cho cao lên để lộ chiếc gáy trắng và mang thêm một sợi dây chuyền vàng. Bây giờ thì tôi không dám ngắm mình nữa. Lấy thêm chiếc áo khoác màu đỏ. Tôi đi qua thư phòng:

- Anh Vỹ, em muốn ra phố.

Tôi nói, nhưng Vỹ cũng không ngẩng đầu lên, chàng chỉ hỏi:

- Vậy à?

- Anh không đưa em đi sao?

Tôi hỏi và đứng áng trước mặt Vỹ. Có lẽ vì chiếc bóng của tôi là Vỹ không đọc sách được nữa nên chàng nhìn lên với nụ cười:

- Anh bận quá, em đi một mình đi nhé.

Vỹ vừa nói vừa nhìn tôi. Cách ăn mặc của tôi hình như làm chàng giật mình. Nhưng rồi cái bản chất lạnh cố hữu khiến chàng bình thần lại thật nhanh. Chàng lại nhìn xuống trang sách.

Tôi uể oải:

- Vậy em đi nhé?

Tôi khoác chiếc áo lên vai, rồi cúi đầu bước ra cửa. Bên ngoài tuy đã là mùa xuân, nhưng cái lạnh của mùa đông vẫn rơi rớt lại. Rồi gió từ bờ sông Ái thổi lên. Đã khoác thêm chiếc áo mà vẫn thấy rùng mình. Tôi đi không định trước nên chỉ một lúc sau đã đến bờ sông. Đêm thật vắng. Những ngọn đèn hai bên bờ soi bóng xuống dòng nước. Nước chảy làm ánh sáng lay động theo. Tôi thả dọc theo bờ sông nhìn sang bên kia bờ. Chỉ cách đó có một cây cầu là thành phố Cao Hùng với những ánh đèn màu rực rỡ. Một chiếc băng quảng cáo, kem đánh răng Hynos với chú chà và đen đang nhe hàm răng trắng ra như cười với tôi.

Bây giờ đi đâu đây? Tôi tự hỏi và cũng không biết. Nhưng có thế nào đi cũng đã ra khỏi nhà. Phải sử dụng cho hết cái buổi tối, chớ không lẽ quay về ngay? Mà quay về thì cũng vậy thôi. Cũng lại nằm một mình vì Vỹ chỉ biết những quyển sách của chàng.

Một ý niệm chợt loé lên trên đầu, tôi tự hỏi, nếu suốt đêm nay tôi không về thì Vỹ thế nào? Chàng có hốt hải đi tìm không? Chuyện đó chắc không xảy ra đâu. Trong cuộc đời Vỹ, hình như không có hai chữ "hốt hải". Đối với chàng mọi thứ đều tuần tự xảy ra, tuần tự đến. Cái gì cũng bình thường rồi đâu sẽ vào đấy? Tôi mà có đi thì một lúc nào đó cũng phải quay về thôi.

Nghĩ vậy, tôi lại thất vọng, bước lên cầu, tôi qua bên kia sông. Rồi men theo con lộ Trung Chánh, tôi đến khu vực náo nhiệt nhất của thành phố Cao Hùng. Những con lộ rộng rãi với người qua lại tấp nập. Những toà nhà cao tầng với các ngọn đèn xanh đỏ. Hàng quán, siêu thị, cửa hàng bách hoá. Đi hết con lộ này đến lộ khác. Đại Công, Đại Đồng, Đại Nhơn... Tôi cứ đi lòng vòng không mục đích. Để rồi khi đôi chân đã mỏi, tôi dừng lại trước cửa hàng trang sức Đại Tân. Những khung cửa kính to bày đầy những chiếc vòng vàng sáng ánh. Cô bán hàng bên trong, thấy tôi đứng cạnh cửa kính, nghĩ tôi định mua, nên bước ra chào đón.

- Mời cô vào trong này xem. Ở bên trong mới có đủ mặt hàng.

Tôi không tiện từ chối, bước vào. Cửa hàng với những đèn sáng choang. Đâu cũng là cửa kính. Có một pho tượng bán thân đeo trên cổ một sợi dây chuyền rất đẹp, tôi chỉ và hỏi.

- Sợi dây đó bao nhiêu?

Cô bán hàng không trả lời ngay, lấy xuống cho tôi xem. Sợi dây chuyền với chiếc mặt hình chữ phước. Tôi lặp lại:

- Bao nhiêu vậy?

- Dạ tám trăm đồng.

Cô ta cười thật tươi đáp. Tám trăm đồng? Số tiền không lớn lắm. Nhưng tôi là người ít đi phố. Có mua thì cũng để đó thôi. Nhưng mà, tôi nghĩ tám trăm đồng để được tiếp đãi ân cần, để có người hỏi han đến thế này thì cũng khá đáng. Dù gì thì hôm nay cô bán hàng cũng là người duy nhất nói chuyện với tôi bằng nụ cười. Tôi mân mê sợi dây trên tay. Cô bán hàng hỏi:

- Bà có cần đeo thử không?

Tôi thấy thừa, nên lắc đầu:

- Ô không cần, cô cứ gói lại cho tôi đi. Tôi đồng ý mua đấy.

Rồi tôi mở ví lấy tám trong đồng ra đặt lên quầy. Cho chiếc hộp nữ trang vào ví, nhận lời cảm ơn của cô bán hàng xong, tôi định đi thêm một vài quầy khác xem mẫu, thì thấy đèn tắt bốt. Thế này có nghĩ là cửa hàng sắp đóng cửa. Một cách đuổi khách khéo. Tôi đi về phía cửa. Quả nhiên cánh cửa đã được kéo xuống hai phần ba. Đã mấy giờ rồi mà cửa hàng đóng cửa? Nhìn vào đồng hồ. Chín giờ đúng. Như vậy là đã khuya. Nhưng tôi lại chưa muốn về. Tôi quẹo qua đường Tân Lạc. Khu phố có nhiều nhà hàng và khiêu vũ trường. Con đường vẫn tấp nập. Khách đi chơi ngoài, bao giờ cũng đông. Vậy thì phần lớn nhân loại vẫn thấy ghét thở khi ở trong nhà, nào có phải chỉ có một mình tôi?

Chợt có tiếng ai đó kêu :

- Này cô kia, có đi khách không?

Tôi giật mình quay lại, một người đàn ông mặt mày dữ tợn ngồi trên chiếc Vespa trờ đến. Tôi sợ hãi lắc đầu. Thì ra anh ta đã lầm mình là thứ hạc ăn đêm. Có thể như vậy sao? Tôi diêm dúa đến độ như vậy à?

Tôi bối rối ghé vào một chiếc quán cà phê. Bồi bàn lại nhìn tôi với ánh mắt ngờ ngợ. Nhưng rồi khi vào trong, tôi chợt hiểu. Ở đây là nơi dành cho những người đi đôi. Quán thiết kế đèn mờ. Mỗi chiếc bàn gắn với bàn khác bằng một bức bình phong, để không ai có thể nhìn thấy ai cả. Trên sân khấu có một chiếc đàn piano mà nhạc công kiêm luôn ca sĩ. Cô ta đang hát một bản nhạc trữ tình:

"Trời đất này dành riêng đôi ta

Anh và em là đôi cánh bướm
Bay lượn bên vườn hoa
Không hề cách xa.
Trời đất này dành riêng cho tình yêu
Không gian này dành cho hạnh phúc
Anh không thể sống thiếu em
Và em cũng không thể thiếu anh".

.....

Tôi gọi một ly cà phê đen nóng, phòng có máy sưởi mà không hiểu sao tôi vẫn thấy thật lạnh. Cái hạnh phúc mà cô ca sĩ đang hát nào có dành cho tôi đâu?

Uống vội ly cà phê, trả tiền, rồi ra khỏi quán. Con đường đã thừa dẫu xe cộ, vậy là đã khá khuya. Các quán bên đường phần lớn đã tắt đèn ngoài cửa, đóng kín. Chỉ có gió đêm và tôi là mãi lang thang trên đường. Đêm thật lạnh. Mắt tôi nặng trĩu, chân tôi đã mỏi nhừ, nhưng tôi vẫn không muốn về nhà. Giờ này về làm gì? Có ai đoán hoài đến, quan tâm đến đâu? Có sống hay chết thì cũng chẳng ai buồn để ý đến. Chắc chắn giờ này Nhất Vỹ đang ngủ say trong nhà.

Cứ vậy tôi đi bất định trên đường vắng. Lòng ngập đầy những suy tư. Tất cả cũng tại cái vụ không của dì Ba. Lúc đó tôi còn nhỏ quá. Thành kiến đã khiến mọi sự hỏng bét. Bây giờ biết được sự thật thì đã lỡ làng. Tôi đã có chồng. Kiến Quân có quay lại thì chuyện đã lỡ dở. Cuộc đời như dâu bể, tạo hoá hay trêu người. Tháng năm không bù đắp. Trên đời này biết tin ai? Tại sao sự thật những cay đắng bày lù lù trước mắt, nó phô trương để người ta lầm lẫn. Còn sự thật chỉ được mở ra khi mọi thứ an bài. Vậy thì... Cuộc đời này có còn đáng không? Khi mọi thứ đã bế tắc. Ta không thể sống mãi trong một cuộc sống ngột thở như vậy được. Phải tìm ra lối thoát. Nếu không, rồi sẽ dẫn đến kết thúc như mẹ. Chiếc quan tài đen kia là một chiếc kén oan gia.

Trên đường quay về, tôi lại qua cầu. Con sông Ái lặng lẽ chảy dưới ánh đèn đêm. Tôi tựa người bên lan can ngắm nước chảy, mà nhớ tới một bài thơ đã đọc lâu lắm rồi.

Gió đông thổi nhẹ mưa qua núi

Ngàn cổng xa trông, sắc cỏ nhàn
 Nhà ở trong mơ nào ai đến
 Xuân về trên nước mấy ai sang
 Sông đồng uốn lượn ngàn mây nổi
 Cung khuyết so le dưới nắng tàn
 Ai nghĩ trần đời hay hoạn nạn
 Tóc còn lâu khách chốn Tần Quan.

Bài thơ làm xao động lòng tôi. Tại sao cuộc sống nhiều khi éo le như vậy? Tôi cười buồn, rồi chảy nước mắt lúc nào không hay.

Ngay lúc đó bỗng có bàn tay ai chụp lấy bàn tay của tôi. Tôi giật mình quay lại. Thì ra là Kiến Quân. Chàng đứng cạnh mà tôi không hay. Dưới ánh đèn đường, Kiến Quân tiều tụy như một người bệnh. Mái tóc bù. Đôi mắt đầy tia lửa đỏ.

- Thanh Thanh, em làm gì vậy? Giọng Kiến Quân nghiêng qua hàm răng - Em làm gì mà đi lang thang suốt đêm vậy chứ? Em có biết là tôi đã đi theo em, đi gần khắp cái thành phố Cao Hùng này rồi, em biết không?

Tôi yên lặng nhìn xuống, nhưng Kiến Quân không để tôi yên. Chàng nâng cằm tôi lên, bắt tôi phải nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Tại sao em phải khổ sở như vậy chứ? Kiến Quân hỏi mà đôi mày chau lại - Tại sao phải hy sinh tình yêu của hai đứa một cách lãng xẹt như vậy chứ? Anh nào có lỗi lầm gì? Cả hai chúng ta đều không hề dính dáng gì tới tình yêu của cha mẹ. Vậy mà... em đã hành động một cách quá nông nổi.

Rồi Kiến Quân chụp lấy bờ vai tôi, lắc mạnh:

- Thanh Thanh, nghĩ đến cái hành động rồ dại của em, nhiều lúc anh định giết em. Định hủy diệt em đi. Anh thù em, anh hận em! Hận đến độ không thuốc chữa. Anh muốn nghiền nát em ra trăm mảnh mới hả dạ. Trời ơi sao lại có người ngu muội thế này.

Kiến Quân buông mạnh tôi ra, ôm lấy đầu đau khổ:

- Không có ai lại như em, quyết định cuộc đời mình một cách không cần nhắc. Không chịu tìm hiểu một cách rõ ràng. Bán đứng hạnh phúc mình một cách không tiếc thương... Để rồi tới đến lại

phải lang thang cả đêm dài trên phố. Thật là ngu xuẩn, sao em lại ngu xuẩn như vậy được chứ?

Chàng nói với giọng điệu tất ghen. Chàng tựa đầu chàng lên trán tôi. Sau đó chợt nhiên Kiến Quân lại đưa cả hai tay lên bấu chặt cổ tôi. Chàng nghiêng răng nói:

- Không được, tôi phải giết em! Phải giết chết em. Chỉ có cách đó... Tôi mới thấy an ổn... Tôi mới giải thoát được khỏi nỗi khổ đau này.

Hai gọng kèm siết chặt, siết chặt. Tôi nhắm mắt lại. Thôi được, anh cứ giết chết em đi... Em cũng chẳng thiết tha gì đến kiếp sống này chút nào... Em đồng ý. Tôi nghĩ và mong mỗi Kiến Quân giết tôi thật. Cái chết bây giờ đối với tôi chẳng nghĩa lý gì. Biết đâu đó là một hạnh phúc. Tôi không lãng mạn đến độ được chết trong tay người yêu như trong tiểu thuyết. Nhưng tôi nghĩ chết sẽ giải thoát được mọi thứ. Nhưng giữa lúc tôi bắt đầu thấy nghẹt thở, thì đôi tay của Kiến Quân lại rời ra.

Sau đó chàng cúi xuống hôn tôi, rồi ghen lời nói:

- Thanh Thanh, em có biết là... em đã giết. Không phải chỉ một mình em mà còn giết cả anh nữa, em biết không?

Tôi chảy nước mắt mà không nói được gì cả. Trong đầu tôi, bỗng nhiên lại hiện ra chiếc kén màu đen. Lần này chiếc kén lại do chính tôi tạo ra... và lại quấn chặt lấy chính mình.

- Thanh Thanh này !

Nụ hôn của Quân phủ đầy khuôn mặt tôi. Chàng vuốt lấy mái tóc tôi, rồi buồn bã nói tiếp:

- Tại sao em lại hành động như vậy chứ? Bây giờ em có hạnh phúc không, khi trả thù anh bằng cách đó?

Tôi không biết trả lời sao. Tôi đứng yên. Kiến Quân chợt đẩy tôi ra xa. Chàng ngấm lấy tôi một chút rồi nghiêng răng nói:

- Chắc chắn là em cũng không sung sướng gì... Em trang điểm cho thật đậm để che giấu cái xanh xao phiền muộn của mình nhưng mà..lần rồi, em có biết là... cách trang điểm của em nó giống gì không? Nó như một con gái làng chơi. Em tưởng là em đã làm đẹp lên, để người khác hiểu lầm mình hạnh phúc à? Còn lâu ! Nhìn em, anh chỉ thấy thương hại hơn mà thôi.

Rồi Kiến Quân buông xuôi tay nói:

- Thanh Thanh! Xong rồi, bây giờ em hãy nói đi. Em hãy lựa một lời cho thật độc, thật khiếp mặt để mắng anh. Để anh thấy không còn hy vọng, anh bỏ đi luôn, không bịn rịn gì nữa, em hãy nói đi chứ?

Tôi mở miệng nhưng rồi chẳng nói được gì, tôi cúi đầu xuống, mặc cho những giọt nước mắt rơi. Nước trong dòng sông vẫn chảy, những con sóng lăn tăn đầy cả lòng sông. Tôi chỉ đứng lặng người, Quân nói:

- Đấy thấy không, em nào có ghét bỏ anh? Em không thể nặng lời với anh được, có nghĩ là em còn yêu anh. Vậy thì mọi việc phải dứt khoát. Anh muốn gặp em ngày mai để dứt khoát mọi chuyện em ạ.

CHƯƠNG 6

Qua hôm sau đợi Vỹ đi làm xong, tôi mới thay áo đi ra ngoài. Tôi nhớ tối qua trước khi chia tay, Quân đã dặn:

- Ngày mai anh muốn gặp em ở công viên số một, lúc chín giờ.

- Không, em sẽ không đến - Tôi nói - Em đã có chồng, anh hãy quên em đi.

- Nhưng mà, em tìm thấy hạnh phúc chưa?

Tôi yên lặng, Kiến Quân tiếp:

- Vậy thì mai lúc chín giờ. Anh sẽ đợi em trong công viên, ở ghế đá đầu tiên đi từ cổng chính vào đấy.

Tôi yên lặng, Quân lại tiếp:

- Anh sẽ chờ ở đấy dù em có đến hay không đến, anh cũng vẫn chờ, em nghe không? Anh sẽ ngồi ở đấy đến bao giờ em đến thì thôi.

Rồi Kiến Quân bỏ đi.

Ra cổng, tôi gọi một chiếc xích lô, cho hắn biết địa chỉ rồi lên xe. Nhưng cái mặc cảm tội lỗi vẫn đeo lấy. "Thôi quay lại đi, chẳng nên đến đó". Lý trí tôi bảo, nhưng rồi tình cảm lại cho rằng. "Tại sao phải quay về. Lấy Vỹ ta được những gì?" Không có gì cả, ngoài một danh xưng cũng là vợ. Cuộc sống vẫn trống trải, vô vị. Cuộc sống không có một ý nghĩa gì. Không được. Ta đã trả một cái giá quá đắt cho sự đại dột nhất thời, tuổi xuân ta sẽ héo mòn một cách vô ích như vậy ư? Ta không thể chịu đựng mãi thế này cho đến khi già. Ta phải làm chủ được vận mệnh của chính mình. Phải tìm lại niềm vui... Không thể chôn mình một cách vô bổ như thế.

Xe đã dừng lại trước công viên. Tôi xuống xe trả tiền. Không hiểu sao trái tim tôi lại đập mạnh. Tôi do dự không biết có nên bước vào hay không thì Kiến Quân xuất hiện.

- Anh tưởng là em không đến.

Buổi sáng mùa xuân, tiết trời lành lạnh. Gió nhẹ, đứng ra thì phải dễ chịu, vậy mà đầu tôi thật căng thẳng.

Kiến Quân đã đưa tôi vào trong công viên. Chọn một chiếc ghế đá nằm hơi khuất. Chúng tôi ngồi xuống. Quân lấy thuốc ra đốt, thở khói rồi nói:

- Thanh Thanh, anh muốn kể cho em nghe một chuyện.
- Chuyện gì. Có cần thiết lắm không?
- Không cần thiết lắm, nhưng em phải nghe.

Kiến Quân nói rồi yên lặng thở khói. Bụi hoa hồng trước mặt, không hiểu sao chỉ có độc nhất một cánh hoa, mà lại đang héo úa.

- Em biết không cái hôm họp gia đình đó, hôm ấy anh thật vui, vui như chưa bao giờ được vui như vậy. Anh đã nghĩ rằng, mọi thứ đâu đã sẵn sàng... Bất ngờ hành động của em làm mọi thứ sụp đổ. Khi em hét lên... Em căm phẫn, em kết tội cha em, mẹ anh và cả anh. Rồi em chạy vào phòng riêng. Trái tim anh cũng tan vỡ. Anh không tin điều em nói, nhưng anh cũng nghi ngờ. Anh bắt đầu hận mẹ anh. Tại sao mẹ lại đi vào cái nhà họ Từ này làm gì để cho rắc rối. Thật ra thì anh xúc động quá. Chứ nếu mẹ anh không vào nhà họ Từ thì làm sao anh lại gặp em? Sau đó vì thất vọng anh đã bỏ đi. Anh đi lên miền Bắc tìm việc làm để quên lãng. Anh đi trước khi biết là em ngã bệnh. Lúc ra đi anh đã nói với mẹ anh "vĩnh biệt!" Vì anh nghĩ là sẽ không bao giờ anh quay về nữa. Nhưng rồi nỗi nhớ theo năm tháng hằn sâu, nó làm cho trái tim anh nhức nhối. Và anh không dần lòng được, anh mới viết thư về nhà. Lá thư đầu tiên anh gửi về nhà sau khi ra đi, chỉ cách đây một tháng... Anh mới hay sau cái đêm bão tố đó, em đã ngã bệnh. Rồi em lấy Nhất Vỹ. Mẹ cũng một lần nữa xác định với anh, là mẹ hoàn toàn vô tội trong cái bệnh và cái chết của mẹ em. Anh ngẫm lại cũng đúng, vì nếu tính theo thời gian, thì khi mẹ em phát bệnh, lúc đó mẹ anh đang sống hạnh phúc bên cha anh. Khi cha anh bị tai nạn đột ngột rồi qua đời, mẹ anh mới gặp cha em. Rõ ràng là mẹ anh vô tội! Đấy em thấy không? Tất cả câu chuyện xảy ra hoàn toàn không dính dáng gì đến mẹ cả. Còn em? Em đã nghe lời ai đó, Thanh Thanh, mọi chuyện chỉ do hiểu lầm. Nhưng anh và em phải trả giá cho sự hiểu lầm đó một cách quá đắt. Em có thấy không?

Kiến Quân quay qua nhìn tôi, với đôi mắt đỏ ngầu:

- Anh biết, em đã lấy Vỹ không phải là vì tình yêu, anh cũng biết là em yêu anh. Nhưng em đã hành động như vậy chỉ để trả thù cho một sự hiểu lầm em không muốn lấy anh vì muốn tránh cái mặc cảm tội lỗi. Nhưng mà bây giờ... Khi hiểu rõ sự thật thì em có thấy là em đã hành động quá nông nổi không? Em đã tự tay giết chết tình yêu và cuộc đời mình không? Thanh Thanh tại sao em lại hành động đại dột như vậy?

Tôi ngồi yên nhưng ánh mắt thương hại của Quân làm tôi phản kháng, tôi nói:

- Bây giờ có thể nào thì em cũng đã có chồng. Em đã sống hạnh phúc bên chồng em như bao nhiêu người khác.

- Em sống hạnh phúc? Kiến Quân trừng mắt - Thật không? Nếu hạnh phúc tại sao em lại xanh xao tiêu tụy như vậy? Tại sao em phải phấn son lòe loẹt đi lang thang suốt đêm ngoài đường như đêm qua? Em đừng ngụy biện, cũng đừng có dối lòng... Anh về đây cả tuần nay rồi, anh theo dõi rất kỹ em, anh đã thấy hết.

Kiến Quân ngưng lại, thở khò rồi tiếp:

- Trước khi quay về anh đã nghĩ: nếu về đây mà thấy em sống hạnh phúc với Vỹ thì thôi, bằng không thì...

- Không thì thế nào?

- Anh sẽ giải thoát cho em. Giải thoát cho cả hai đứa. Phải tìm lại những gì mình đã đại dột làm mất em ạ.

Tôi lắc đầu:

- Trễ rồi, em đã có chồng.

- Cái chuyện chồng không quan trọng. Cái quan trọng là hạnh phúc. Em nói thật đi, em có thấy vui và hạnh phúc không chứ?

- Nhưng đây là chuyện riêng của em.

- Riêng của em sao được, nó còn liên hệ cả với anh. Cuộc đời anh nằm trong tay của em. Vì vậy anh phải biết để xem xem mình có còn cái cơ hội lấy lại cái hạnh phúc mà mình đã mất hay không?

Tôi đã chảy nước mắt:

- Chắc không còn cái cơ hội đó nữa đâu, anh ạ.

Kiến Quân đã nhìn tôi với ánh mắt đầy lửa:

- Thật không? Em hãy nói thật lòng mình đi. Nói thật đi.

Tôi ghen lời không nói được tiếng nào.

Khi quay về nhà, trời đã tối. Nhất Vỹ đang ngồi trong phòng khách, chàng cũng đang đọc sách. Nhất Vỹ không phải là không thấy tôi về, nhưng chàng vẫn thản nhiên. Không thắc mắc tại sao tôi lại bỏ nhà đi suốt như vậy. Tôi đi vào phòng thay áo rồi ra ngoài. Căn phòng lạnh như một bãi tha ma. Kiến Quân đã nói đúng. Cái vấn đề ở đây là hạnh phúc. Cuộc sống còn cả vài mươi năm, không lẽ để tình trạng thế này kéo dài.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế đối diện với Vỹ. Tôi muốn cả hai đưa cùng đối diện với sự thật nhưng Vỹ vẫn cầm cúi đọc sách. Tôi tăng hắng một tiếng thật to. Vỹ có ngược mắt nhìn lên nhưng rồi lại cúi xuống với quyển sách. Với chàng hình như trên đời này chỉ có sách là sách mà thôi.

Tôi bực dọc gọi:

- Anh Vỹ!

- Hử?

Vỹ ngẩng lên. Vỹ từ xưa đến giờ là người tiết kiệm ngôn ngữ. Tôi chống tay lên cầm nói:

-Anh Vỹ, anh nghe em nói này.

Vỹ đã chau mày:

- Muốn nói gì thì cứ nói đi !

Tôi nhìn "người máy" chậm rãi:

- Anh Vỹ, anh cười tôi chi vậy?

Vỹ lại chau mày:

- Hử. Sao lại hỏi khùng vậy?

Tôi sợ Vỹ lại tiếp tục chúi đầu vào sách nên nói tiếp:

- Tôi nói thật đấy. Tôi không hỏi giỡn đâu.

Vỹ trừng mắt nhìn tôi.

- Tại sao cô lại hỏi như vậy chứ?

- Vì tôi thấy anh nào có yêu thương gì tôi đâu? Anh chỉ biết có mấy cuốn sách.

Vỹ ngạc nhiên nhìn tôi:

- Thế nào mới gọi là thương chứ? Không lẽ phải nung nấu cứng chiều như trẻ con?

- Không nhất thiết phải như vậy. Nhưng ít ra cuộc sống giữa hai người phải có cái tình cảm.

Vỹ nhún vai:

- "Phía tây không có gì mới" (Remarque - Đức)

Tôi giận dữ đáp lại:

- Nhưng sống thế này với anh, tôi "Trăm năm cô đơn" (G.Garcia Marquez - Colombia) anh biết không?

Vỹ có vẻ nhần nại:

- Thế bây giờ cô muốn tôi phải thế nào? Cô nói đi?

Tôi đã thu hết can đảm nói:

- Em đề nghị là... Chúng ta ly dị đi...

Vỹ nhún vai:

- Hừ, đừng có trẻ con như vậy. Đúng là truyện cổ Grim.

Rồi Vỹ sửa lại cặp kính trên mũi, chuẩn bị cúi xuống xem sách tiếp. Tôi kêu lên:

- Em không hề trẻ con ! Em nói chuyện một cách đứng đắn đấy. Chúng ta cần phải ly dị.

Vỹ nhăn mặt nhìn tôi:

- Làm gì âm ỉ thế? Sao lại có chuyện quan trọng thế kia?

Tôi vẫn hét:

- Em nói là em muốn chúng mình ly dị, anh hiểu không? Em nói bằng tiếng mẹ đẻ, chứ đâu phải bằng tiếng nước ngoài đâu, mà anh không hiểu chứ?

Vỹ quay qua nhìn lịch rồi lẩm bẩm.

- Hôm nay là ngày gì vậy cà? Đâu phải là ngày một tháng tư đâu mà nói chuyện "Cá tháng tư"? Em cũng không còn trẻ con nhè Thanh Thanh ạ.

Tôi đứng bật dậy. Không còn chịu đựng được. Tôi giật ngay quyển sách trên tay Vỹ. Ném mạnh ra ngoài cửa sổ. Rồi quay lại trợn mắt hét lớn:

- Anh cũng dư biết tôi không còn là trẻ con từ lâu. Tôi là một người đàn bà, có nghĩa là tôi đã trưởng thành, tôi cũng không nói đùa trong lúc này. Tôi nhấn mạnh: Tôi muốn ly dị! Đó là ý nguyện thật sự của tôi. Anh hiểu không? Đúng ra anh không nên lấy tôi. Anh đã sớm biết tôi không yêu anh mà? Người tôi yêu là Kiến Quân ! Mà anh, anh cũng nào có yêu thương gì tôi đâu? Anh chỉ có yêu những quyển sách. Anh chỉ coi tôi như một vật sở hữu, anh cười tôi rồi ném một xó như một cái bàn, cái ghế. Lúc nào cần là lôi ra xài. Anh khiến tôi trở cứng. Anh đâu phải cần một người vợ? Sống với anh chưa đầy một năm tôi đã không chịu nổi. Làm sao tôi có thể ăn đời ở kiếp với anh chứ? Anh có hiểu chưa? Con người có trái tim bằng đá !

Tiếng hét của tôi như làm cho Vỹ giật mình. Chàng sợ hãi lùi ra sau. Chàng tròn mắt nhìn tôi, rồi lắp bắp hỏi:

- Có phải là.. em không muốn tôi đọc sách nữa, phải không? Nhưng không đọc sách thì rồi tôi sử dụng thời giờ vào việc gì chứ?

- Thiếu gì cách! Tại sao anh không nói chuyện, đùa giỡn hay đưa tôi đi phố, đi chơi...

- Hừ, thôi được rồi. Nói chuyện...

Nhất Vỹ ngồi ngay ngắn lại, nghiêm nghị nhìn tôi nói:

- Nói chuyện? Chúng ta nói chuyện, đề tài gì đây? Em muốn ta đề cập đến đề tài gì?

Tôi trừng mắt, giận run, không còn chịu được, tôi vớ lấy chiếc bình hoa đặt trên bàn đưa lên. Tôi thật tình muốn ném vào đầu Vỹ, để cho nó vỡ tan ra, xem bên trong nó đựng những gì mà không khai phóng chút nào cả.

Nhưng khi tôi vừa đưa lên, thì Vỹ đã hét lên một tiếng, rồi bỏ chạy ra cửa. Vừa chạy vừa la to:

- Trời ơi! Con vợ tôi. Nó đã phát điên lên. Nó đã phát điên lên thật rồi. Trước kia người ta bảo mà tôi nào có nghe. Nó có gen điên di truyền. Bây giờ nó đang phát !

Tôi không chịu được lời của Vỹ. Tôi ném mạnh chiếc bình hoa xuống đất. "Rồn!" Chiếc bình hoa rơi xuống đất vỡ tan. Nhất Vỹ sợ hãi thật sự. Chàng vớ lấy chiếc áo khoác treo gần đấy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

- Phải đi gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần ngay ! Phải gọi ngay ! Không thể để thế này được.

Và Vỹ chạy ra cổng mất dạng.

Tôi uể oải lắc đầu. Muốn khóc, nhưng cũng không khóc được. Tôi bước vào phòng riêng thay áo nhìn đồng hồ, chỉ mới có chín giờ, còn sớm chán. Tôi lấy ví tay rồi đi ra cửa, khép cửa lại. Đầu tôi là một khoảng trống rỗng. Tôi đi như một hồn ma lang thang trên phố khuya.

CHƯƠNG 7

Tôi cứ bước như vậy một cách không chủ tâm. Nhưng những bước chân của tôi đã đưa tôi đến trước nhà cha ruột.

Thật ra thì cũng không có gì ngạc nhiên. Nhà của chúng tôi và nơi ở cũ của tôi đều nằm bên này bờ sông Ái. Khoảng cách chỉ độ trên trăm thước nên có lẽ vì quen chân, tôi đã về nhà. Đứng ngoài cổng nhìn vào, trong nhà ngoài phòng cũ của tôi, còn tất cả đều đèn đuốc sáng choang, nhất là phòng khách. Không những thế còn có tiếng cười nói từ trong đang vọng ra. Tôi tựa người bên thân cây vệ đường nhìn vào. Vườn hoa ở nhà cha mẹ tôi chỉ là một khoảng sân nhỏ. Nên từ ngoài có thể trông rạ bóng người bên trong nhà. Nhà có khách? Ai vậy? Hình như rất đông. Vậy hôm nay là sinh nhật của ai? Hoặc lễ lộc gì? Suy nghĩ mãi mà tôi không tìm ra câu trả lời. Tôi đứng như vậy thật lâu, gió lạnh, sương đêm rơi ướt cả vai mà khách ở trong nhà vẫn chưa tan. Ai vậy? tò mò làm tôi bước tới cổng. Tôi quá quen thuộc với cách mở cổng này mà không cần dùng chìa khoá. Thế là tôi bước vào, lên cả bậc thềm. Tôi đang ở sát cửa vào phòng khách, ở đây có thể nhìn rõ bên trong.

Ở trong phòng khách. Kiến Quân đang ngồi trên ghế salon với một cô gái. Cô ta còn rất trẻ, trang điểm đậm. Có đôi mắt to, chiếc mũi thẳng và khuôn mặt trái soan. Cô gái đang cười với ánh mắt thật tình. Tôi không thể so với cô ta. Nhất là trong cái hoàn cảnh này. Chiếc váy đầm màu đỏ hở ngực, cho thấy một cơ thể phát triển đầy đặn. Hình như ai mới pha trò một câu gì thật vui, nên cô ta đã cười ngặt nghẽo. Kiến Quân ngồi cạnh, trong chiếc quần dài đậm, áo chemise trắng giản dị. Khuôn mặt chàng vẫn còn cái vẻ hốc hác kém vui ban ngày. Nói chuyện với cô ta mà mắt chàng cứ thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ.

Trong phòng khách không phải chỉ có một mình Kiến Quân và cô gái, mà ở một góc phòng, nơi bàn uống trà, còn có một cặp vợ chồng đứng tuổi, và cha với dì Huyền. Có lẽ cặp vợ chồng đứng tuổi kia là cha mẹ cô gái. Tôi chợt hiểu ra. Có lẽ vì muốn giữ chân Kiến Quân lại, nên từ khi Quân trở về đến nay, ngày nào cha và dì Huyền đều mở tiệc mời những bậc cha mẹ có con gái đến chơi. Mục

đích chính là để giới thiệu bạn gái cho Kiến Quân, để chàng khuây khỏa, quên tôi... Bây giờ thì chưa đạt được mục đích nhưng biết đâu một ngày nào đó một bóng hồng sẽ lọt vào mắt xanh của Quân. Chuyện đó chắc chắn sẽ đến thôi. Và rồi nếu bây giờ vẫn còn yêu tôi, thì Kiến Quân cũng vậy, chàng cũng phải chun vào chiếc kén oan tình không bao giờ giải nổi. Nghĩ đến đây, bất giác tôi cười buồn. Thôi vậy cũng được. Kiến Quân dù gì cũng là đàn ông. Chàng sẽ thích ứng thôi. Chỉ có ta, đàn bà lúc nào cũng thiệt. Khi đã không còn con gái, thì như một nụ hoa đang ở độ tàn. Rút lui đi là vừa! Tôi nghĩ, chỉ như vậy Quân mới giữ mãi hình ảnh đẹp về ta. Thôi vĩnh biệt! Và tôi lùi chân, định lạng lẽ bỏ đi.

Nhưng chân tôi đã dẫm lên hòn đá, gây nên tiếng động. Kiến Quân này giờ cứ ngóng ra ngoài. Có lẽ chàng đã nghe thấy, đứng dậy chạy ra. Tôi hoảng hốt chạy nhanh ra ngoài nhưng vẫn nghe tiếng gọi từ phía sau đuổi theo :

- Thanh Thanh! Thanh Thanh! Vào đây em !

Không không! Tôi chạy nhanh hơn. Vượt ra cổng. Tôi hướng về phía bờ sông. Bước chân của Kiến Quân đuổi theo càng lúc càng gần. Tôi không thể để chàng bắt kịp. Thế là tôi quanh qua một góc ngoặt và núp sau một thân cây to.

Một lúc thấy bóng Quân vượt qua, chàng vừa chạy vừa gọi:

- Thanh Thanh! Thanh Thanh! Em hãy đợi anh với!

Đợi bóng Quân khuất xa. Tôi mới đi ra khỏi thân cây, thần thờ đi theo bờ sông ra thành phố cao Hùng. Tôi bước lên cầu, mà lòng đầy cảm xúc chua xót. Cuộc đời đã không còn ý nghĩa. Cuộc sống không có gì là thú vị, còn hạnh phúc thì quá xa vời. Và như vậy tôi bắt đầu một cuộc lang thang trên phố.

Tôi cứ đi, đi mãi, đi mãi, cho đến lúc đôi chân rã rời, không còn lê nổi. Nhìn vào đồng hồ, chín giờ. Sao lạ vậy? Tôi lắc mạnh cánh tay và chợt hiểu nó đã chết tự bao giờ, chớ không giờ hẳn đã nửa khuya. Bởi vì không còn mấy bóng người trên phố. Con đường rộng thênh thang, tối đen và buồn. Tôi mỏi lắm rồi. Những con đường đi qua ví như cuộc đời đã sống. Chỉ có sự phiền muộn và tuyệt vọng. Chỉ có những bứt rức, lở lợ.

Như vậy thì một ngày đã trôi qua, phải quay về thôi. Nhưng quay về đâu? Về nhà? Nhà ai? Vỹ chắc đã gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần. Bác sĩ đã đến đây nhưng không gặp tôi. Có lẽ Vỹ

lại gọi điện thoại cho cảnh sát để truy tìm một người điên. Có thể lắm. Bất giác tôi thấy buồn cười. Chết cũng không có chuyện đó đâu. Bởi vì Vỹ nào có quan tâm tí mĩ đến tôi như vậy bao giờ. Đúng hơn sau khi trở về nhà, không thấy tôi, chàng đã nhún vai, rồi ngồi xuống cầm quyển sách bỏ dở lên đọc tiếp. Vậy thì ta quay về nhà cha đi? Tôi nghĩ nhưng chuyện đó càng không thể được. Ta đã trốn chạy từ đấy ra cơ mà. Không lẽ bây giờ lại quay về?

Và cứ thế tôi đứng tựa vào chiếc cột đèn. Đèn đường từ trên cao chiếu xuống vàng vọt. Tôi nhớ hình như mới hôm qua. Kiến Quân còn hôn tôi. Cũng dưới ngọn đèn đường thế này... Và có lần Quân đã bảo là con người tôi không có cái nóng của một giống cái. Tôi là một con thú lạnh lùng. Hay chỉ là một cái xác vô hồn?

Bước lên cầu, nhìn xuống dòng nước đen ngòm chảy dưới sông. Tôi chợt khóc, khi nhớ lại chuyện hôm qua. Dòng sông này đã chứa cả nước mắt của tôi và Quân. Những giọt nước mắt muộn màng. Tôi chợt nhớ đến một lần cách đây khá lâu, tôi có đọc một bài thơ không hiểu của ai, trong đó có đoạn:

Có nhớ thương, lời đâu nhắn?
 Có tiếc thương, đã muộn màng.
 Vẽ chiếc vòng như muốn nói
 Lời ở ngoài, mà tâm ở trong
 Giữa chúng ta chiếc vòng ngăn cách
 Anh ở ngoài mà tôi ở trong

.....

Bây giờ thì tôi đã hiểu rồi. Bài thơ kia là tâm trạng của tôi. Đứng tựa người vào lan can cầu, tôi nhìn xuống dòng nước. Nước mắt tôi chảy xuống má, rơi xuống dòng sông và lại tạo thành những chiếc vòng. Từng chiếc từng chiếc vòng... Rồi tôi nhìn thấy khuôn mặt của Kiến Quân, khuôn mặt của Nhất Vỹ, khuôn mặt của mẹ tôi trong những chiếc vòng ấy.

Vàng khuôn mặt của mẹ. Hiện rõ dần trong nước. Đôi mắt ngơ ngác đang đau khổ nhìn tôi. Đôi mắt đó như muốn nói:

- Sao? Thanh Thanh. Thế nào... con cũng đã tạo cho mình chiếc kén. Con đã cột chặt lấy bản thân và không làm sao cởi ra được rồi phải không? Vậy thì...

Vâng, mẹ ạ! Con đang bế tắc. Tôi lảo bầm. Chiếc kén con tạo thành nó dày quá, nó dai quá. Không làm sao cởi ra được bây giờ mọi thứ đã lở dờ cả. Con không biết phải làm thế nào, phải xử trí ra sao đây. Tôi nói và xúi xuống nhìn dòng nước. Nước trong đêm hắt lạnh, nó đen ngòm như chiếc kén của mẹ. Gió đêm chợt thổi mạnh. Những đợt sóng lẫn tẩn trên mặt nước. Những chiếc vòng tạo thành, lan rộng rồi vỡ tan. Tôi chợt có cảm giác như nghe có tiếng giục của mẹ:

- Vậy thì hãy đi theo mẹ, đi theo mẹ đi, còn chân chờ gì nữa.

Vâng. Đi đâu thì cũng như vậy thôi. Bởi vì... Bây giờ thì tôi không còn nơi nào để về nữa. Mọi thứ đã bế tắc. Chung quanh tôi chỉ có bóng tối và gió lạnh. Tôi bước xuống cầu... Tôi không thể trở về với Vỹ. Cũng không thể trở lại nhà cha. Tôi bây giờ như kẻ không nhà. Khuôn mặt của mẹ trên dòng nước như vậy gọi. Tôi không làm sao cản được đôi chân. Tôi hiểu chuyện gì rồi sẽ đến. Nước dưới chân lạnh buốt, dâng cao dần. Nhưng thà là như vậy... Để rồi không có gì phải khổ tâm. Và tôi bình thản tiến tới. Chung quanh tôi một màu đen yên lặng. Tôi không còn thấy gì nữa. Mọi chuyện đã được giải quyết một cách dễ dàng.